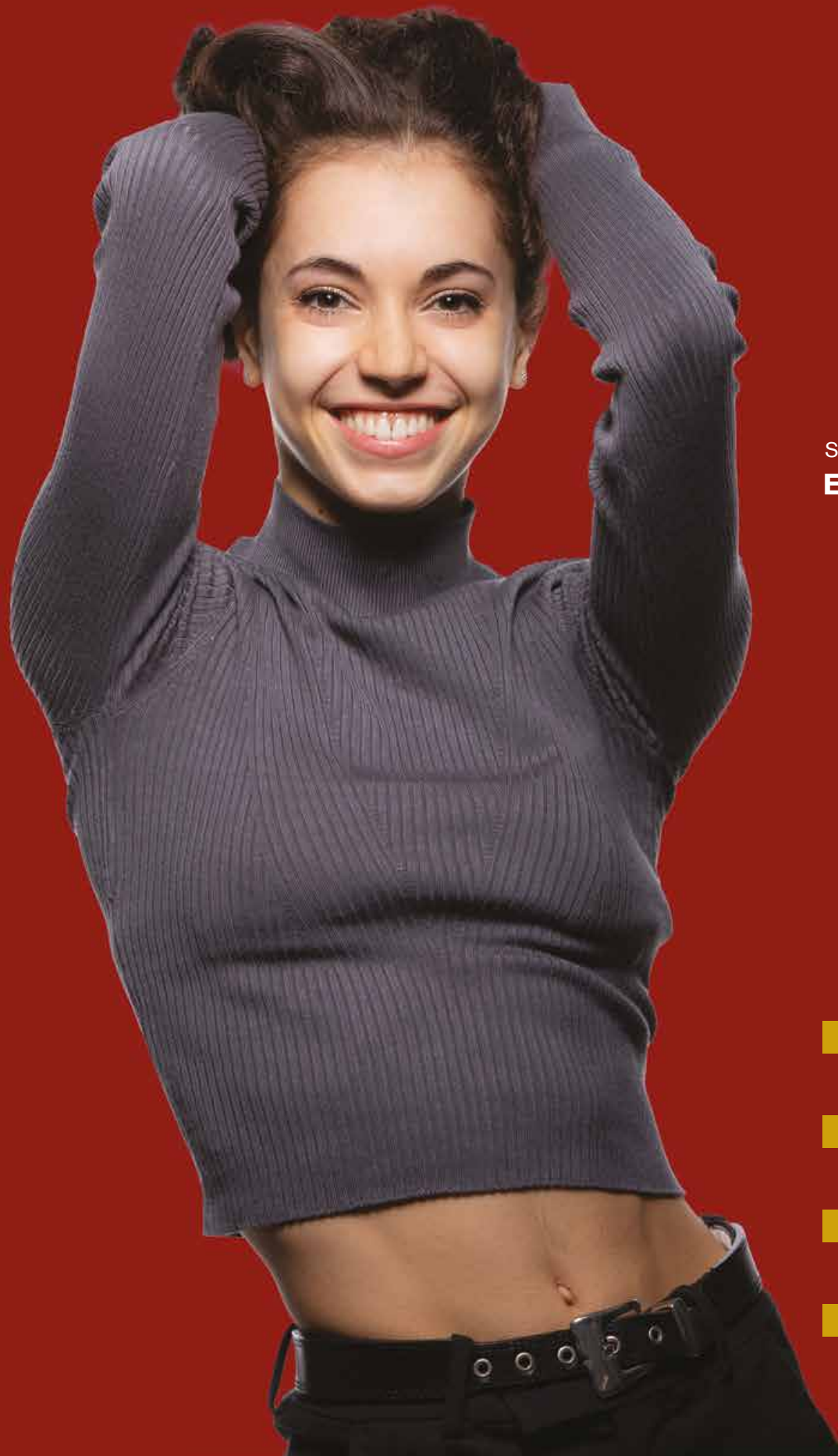

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Sólistka baletu NDM

Eleonora Ancona

OPERA

TAJEMSTVÍ jako součást Smetanovského operního cyklu Ostrava 2024

ČINOHRA

Premiéra komedie BEZ ROUCHA vás zavede do divadelního zákulisí

BALET

Eleonora Ancona – představitelka Odetty/Odilie v LABUTÍM JEZEŘE

MUZIKÁL

Původní český muzikál INTERVIEW v komorním Divadle „12“

Dárek k nezaplacení.

Vaše chytrá dárková karta.

Odměňte rodinu, přátele nebo zaměstnance praktickým dárkem.

Dárkovou kartu zakoupíte na infostánku OC FORUM Nová Karolina nebo na eshopu: [e-karolina.cz](https://eshop.karolina.cz)

Kartu lze použít opakovaně až do úplného vyčerpání kreditu v jakémkoliv z 220 obchodů nákupního centra, který přijímá platební karty.

forumnovakarolina.cz

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí přátelé,

poslední dva měsíce roku 2023 jsou v Národním divadle moravskoslezském ve znamení plného nasazení. Nachystán je opět atraktivní sváteční program. Každý soubor v něm čeká premiéra!

Činohra nás vezme do zákulisí jedné britské cestovní divadelní společnosti, abychom viděli, jaké je divadlo zepředu i zezadu, a to ve světově proslulé komedii Michaela Frayna **Bez roucha**, která již od roku 1982 baví diváky po celém světě. Doufáme, že tak tomu bude i v Ostravě, kde je nastudována poprvé.

Soubor baletu naopak již v osmém nastudování nechá ožít jedno z nejslavnějších děl baletního repertoáru – **Labutí jezero** Petra Iljiče Čajkovského. Poprvé tento titul nastudoval soubor baletu našeho divadla v roce 1920 a inscenaci připravil tehdejší šéf baletu Achille Viscusi. Pod následujícími inscenacemi byli podepsáni choreografové Emerich Gabzdyl, Jiří Němeček, Irina Strode, Igor Vejsada. A v roce 2023 na jevišti Divadla Antonína Dvořáka ožije nové **Labutí jezero** choreografa a režiséra Youriho Vámoše.

Soubor opery v obnovené premiéře a v novém obsazení vrátí 14. prosince 2023 na repertoár nejstarší inscenaci určenou pro náš Smetanovský cyklus v roce 2024. Je jí poslední opera Bedřicha Smetany **Čertova stěna**. Původní inscenace měla svou premiéru v roce 2014.

A nakonec se zastavím u premiéry nové inscenace souboru muzikálu. Je sice nejmenší (se dvěma sólisty a několika muzikanty), určená pro komorní prostor Divadla „12“, přesto je v mnohém velmi mimořádná. Jedná se o světovou premiéru nového autorského muzikálu napsaného pro konkrétní divadlo a konkrétní interprety. Jeho autoři Zdeněk Král, Marek David a Tomáš Novotný svůj muzikál **Interview** psali

pro Tomáše Savku a Patricii Burda Janečkovou. Bohužel, jak všichni víte, krátká životní dráha naší Patricie se navždy uzavřela 1. října 2023 ve věku 25 let. Obsazení jejího partu s jejím souhlasem převezme původně její alternace – mladá talentovaná zpěvačka Veronika Boráková, působící pod jménem Nika. Držme jí v jejím náročném muzikálovém debutu palce! A vzpomínejme s láskou na Patricii, jejíž památce tento intimní muzikál s láskou věnujeme.

Rád bych tento svůj text zakončil vzpomínkou. Vráťím se v ní na konec minulé sezóny. Do 20. června 2023, do Divadla Jiřího Myrona. Bylo to poslední představení inscenace **West Side Story** v sezóně. Roli Marii hrála **Patricia Janečková**. Hrála tuto roli jen párkrát; do hotové inscenace vstoupila později. Pak následovala vynucená zdravotní přestávka, a když to šlo, tak návrat, k radosti nás všech. A ten večer 20. června 2023 svou Marii hrála a zpívala tak neuchopitelně krásně, autenticky a přitom nadpozemsky. Vlastně nehrála, jenom na tom jevišti křehce, až zázračně existovala. A já byl tou krásou jejího jevištního bytí okouzlen. Zcela nečekaně. Jako bych potkal anděla. Při jejích výstupech jsem zcela zapomněl, že dozoruji svou inscenaci. Jako by tušila, že je to možná naposled. Že už nebude kdy něco opravit, někdy příště... Bohužel tak to bylo, bylo to naposled! Věděla, že je to naposled...?!

Carpe diem: Využij dne! Tohoto spojení poprvé užil římský básník Horatius. Celý ten verš zní: **carpe diem** quam minimum credula postero. **Využij dne** a důvěřuj, jak nejméně můžeš, v budoucnost. Nevíme, kolik času nám ve skutečnosti zbývá.

A tak jako správný divadelní principál nakonec připomínám **carpe diem**. **Využij dne** a hlavně večera k návštěvě Národního divadla moravskoslezského. Měsíce listopad a prosinec jsou k tomu velmi vhodné a je opravdu z čeho vybírat!

Se vši úctou a vážností Vás zve

Jiří Nekvasil

OPERA _____ 5

ČINOHRA _____ 13

BALET _____ 23

MUZIKÁL _____ 31

EXTRA _____ 44

ATELIÉR _____ 46

PROGRAM _____ 52

PREMIÉRY

LISTOPAD – PROSINEC 2023

ČINOHRA

11. a 14. listopadu 2023 / Divadlo Jiřího Myrona

Michael Frayn

BEZ ROUCHA

BALET

16. a 18. listopadu 2023 / Divadlo Antonína Dvořáka

Petr Iljič Čajkovskij

LABUTÍ JEZERO

MUZIKÁL

29. listopadu a 2. prosince 2023 / Divadlo „12“

Zdeněk Král – Marek David –

Tomáš Novotný

INTERVIEW

OPERA

14. a 16. prosince 2023 / Divadlo Antonína Dvořáka

Bedřich Smetana

ČERTOVA STĚNA

Budte s námi i ve virtuálním světě...

Národní divadlo moravskoslezské

ndm ostrava

Národní divadlo moravskoslezské

ndm.ostrava

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka

Divadlo bylo postaveno v novobarokním stylu podle návrhu vídeňského architekta Alexandra Grafa v roce 1907. Do roku 1919 v něm hrál pouze německý soubor a čeština v této budově zazněla poprvé až v roce 1919, kdy zde začalo hrát Národní divadlo moravskoslezské. Během druhé světové války utrpěla budova bombardováním a byla nutná rekonstrukce.

V roce 1948 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Zdeňka Nejedlého a v 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu: novobarokní prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí, kterou můžeme vidět dodnes. Od roku 1990 nese tato budova název Divadlo Antonína Dvořáka. Při rekonstrukci v letech 1999–2000 došlo také k uzavření loubí před hlavním vstupem, které je dnes součástí interiéru.

Dominantními barvami interiéru jsou červená, bílá a zlatá. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště divadla po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 517 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona

Původně český Národní dům byl postaven v roce 1894 podle projektu Josefa Srba v novorenesančním stylu. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české ostravské profesionální divadlo. Když bylo v roce 1919 založeno Národní divadlo moravskoslezské, přesunulo se zpět do budovy Městského divadla. Po okupaci Československa se do Městského divadla vrátili Němci a Češi se přesunuli do Národního domu, který musel být zásadně zrekonstruován.

Po druhé světové válce byla budova přejmenována na Lidové divadlo (1945), od roku 1954 nese název Divadlo Jiřího Myrona. Zásadním datem byla noc ze 6. na 7. prosince 1976, kdy divadlo vyhořelo. Po rozsáhlé rekonstrukci a dostavbě bylo opět otevřeno v roce 1986. Na podzim roku 2017 započala další rozsáhlá rekonstrukce DJM, která byla dokončena na jaře 2019.

Dominantní barvou interiéru divadla je okrová a hlediště disponuje kapacitou 615 diváků. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikálu, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor.

Divadlo „12“

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna.

Divadlo tvoří dva prostory – mimo divadelní sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie byl architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM i pro další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů.

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2023/2024

Bedřich Smetana (1824–1884)

TAJEMSTVÍ

Komická zpěvohra o třech dějstvích z roku 1878

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Režie: Tomáš Studený

Obnovené premiéry 12. a 14. října 2023 v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Bedřich Smetana (1824–1884)

CERTOVA STĚNA

Komicko-romantická opera o třech dějstvích z roku 1882

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Obnovené premiéry 14. a 16. prosince 2023 v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Bedřich Smetana (1824–1884)

BRANIBOŘI V ČECHÁCH

Zpěvohra o třech jednáních z roku 1863

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Režie: Jiří Nekvasil

Obnovené premiéry 22. a 24. února 2024 v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Bedřich Smetana (1824–1884)

LIBUŠE

Slavnostní zpěvohra o třech dějstvích z roku 1872

Hudební nastudování: Robert Jindra

Scénická realizace: Jiří David a Martin Dostál

Koncertní uvedení 10. března a 12. května 2024 v Divadle Jiřího Myrona

V koprodukcí s Janáčkovou filharmonií Ostrava a Pražským filharmonickým sborem
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Leoš Janáček (1854–1928)

PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY

Opera o třech jednáních z roku 1923

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie a choreografie: Itzik Galili

Premiéry 6. a 8. června 2024 v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Opera NDM je na Facebooku:
Opera Národního divadla moravskoslezského

TAJEMSTVÍ – Jana Sibera (Blaženka) uprostřed scény ze třetího dějství
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (LISTOPAD – PROSINEC 2023)

Giuseppe Verdi
NABUCCO
Replika inscenace prvního ostravského nastudování z roku 1968
(režie: Miloslav Nekvasil, scéna: Vladimír Šrámek)
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
Režie: Jiří Nekvasil
4. 11. (18.30), 29. 12. (18.30)

Richard Wagner
TANNHÄUSER
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
5. 11. (15.00), 8. 11. (18.00)

Viktor Ullmann
**ROZBITÝ DŽBÁN
& CÍSAŘ ATLANTIDY
aneb Odepření smrti**
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Maroš Potokár
Režie: Rocc
7. 11. (18.30)

Bedřich Smetana
PRODANÁ NEVĚSTA
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
**9. 11. (18.30), 2. 12. (18.30), 19. 12. (18.30),
27. 12. (18.30)**

Claudio Monteverdi
**TANEC NEVDĚČNÍK
&
Henry Purcell
DIDO A AENEAS**
Hudební nastudování: Jiří Habart
Dirigent: Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
19. 11. (19.00), 26. 11. (19.00), 17. 12. (19.00)

Bedřich Smetana
DALIBOR
Hudební nastudování: Robert Jindra
Dirigent: Jiří Habart / Robert Jindra
Režie: Martin Otava
23. 11. (18.30)

Bedřich Smetana
TAJEMSTVÍ
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Josef Kurfiřt
Režie: Tomáš Studený
5. 12. (18.30)

Bedřich Smetana
ČERTOVA STĚNA
Hudební nastudování a dirigent: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
**14. 12. (18.30) – obnovená premiéra,
16. 12. (18.30) – druhá premiéra**

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

už nějaký čas se velmi intenzivně zabývám přípravou poslední Smetanovy dokončené opery *Čertova stěna*, která bude mít obnovenou premiéru 14. prosince. A tak jsem trochu zapátral v rodinném archivu a našel krásnou fotografii svého dědečka Dalibora Jedličky jako Raracha, ústřední postavu této geniální opery. Rád bych se o ni s Vámi podělil a srdečně Vás pozval na některé z představení *Čertovy stěny*!

Marek Šedivý

Dalibor Jedlička jako Rarach
v ČERTOvě STĚNĚ (1974, Národní divadlo)
Foto soukromý archiv Marka Šedivého

SMETANOVSKÝ OPERNÍ CYKLUS OSTRAVA 2024

Scéna Davida Baziky
Foto Martin Popelář

Bedřich Smetana (1824–1884)

ČERTOVA STĚNA

Komicko-romantická opera o třech dějstvích z roku 1882

Libreto Eliška Krásnohorská (1847–1926)

Hudební nastudování: **Marek Šedivý**
Dirigent: **Marek Šedivý**
Režie: **Jiří Nekvasil**
Scéna: **David Bazika**
Kostýmy: **Marta Roszkopfová**
Choreografie: **Gianvito Attimonelli**
Sbormistr: **Jurij Galatenko**
Dramaturgie: **Juraj Bajus, Daniel Jäger**

Obsazení:

Martin Bárta / Jiří Brückler (Vok Vítkovic),
Kateřina Jalovcová / Anna Nitrová
(Záviš), **Luciano Mastro / Martin Šrejma**
(Jarek), **Veronika Rovná / Livia Obručník**
Vénosová (Hedvika), **Jorge Garza /**
Gianluca Zampieri (Michálek), **Veronika**
Kaiserová / Kristýna Kůstková (Katuška),
Martin Gurbaľ / Josef Škarka (Beneš),
Miloš Horák / František Zahradníček
(Rarach)

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM
– koncertní mistři **Jan Šošola** a **Lucie**
Staňková – a balet NDM

Uvádíme v českém originále s českými
a anglickými titulky

**Obnovené premiéry 14. a 16. prosince
2023 v 18.30 hodin v Divadle Antonína
Dvořáka**

V pořadí druhou premiérou „smetanovské“ sezóny je *Čertova stěna*, poslední Smetanova dokončená opera, která je zároveň výsledkem další tvůrčí spolupráce s libretistkou Eliškou Krásnohorskou. Skladatelovo zadání znělo jasně: toužil po ryze komické opeře, jejíž komponování ho mělo odvést od úzkostí spjatých s jeho hluchotou. Tento úkol byl však i pro zkušenou autorku nelehký: jak vyplývá z dopisů, které si dva umělci vyměňovali, dlouho si nebyla jistá ani svými schopnostmi stvořit text odlehčené, humorné zpěvohry, ani samotným námětem. Nakonec zvolila inspiraci životními osudy příslušníků šlechtického rodu Rožmberků, jež doplnila o prvky z pověstí spjatých s oblastí Povltaví. Premiérové uvedení opery na divadelní prkna se však neobešlo bez komplikací. Autor sám nebyl s prvním provedením spokojen a otazníky visely i nad libretem, které Krásnohorská opakovaně přepracovávala dle skladatelových připomínek.

Hudebně je však *Čertova stěna* považována za vrchol skladatelovy tvorby.

Lucie Kašpárková (Katuška), Aleš Briscein (Jarek), Peter Mikuláš (Rarach), Michaela Kapustová (Záviš)
a sbor opery NDM – fotografie z původní inscenace (2014)
Foto Martin Popelář

Smetana se v díle uvolil k využívání rozmanitých výrazových prostředků a – vzhledem k jeho předchozí tvorbě – novátorských harmonických postupů. Všechny dramaturgické motivy, jež opera obsahuje – milostný prvek, komika, drama i fantaskní elementy – jsou působivě zpracovány a podporují základní osu příběhu, kterou tvoří nenaplněná láska. I ta však v závěru, navzdory všem pozemským i nadpozemským překážkám, nalezne šťastný konec.

*Sny dávné, nedosněné,
tak vášnivě, tak blahé
a touhy nesplněné,
tak vroucí a tak drahé
se z hloubi noří zas
a zdá se mi, že září jim
teď zdar jak slunce jas!*

(bs)

Sezóna 2023/2024 je již v plném proudu a jedním z jejích nejvýraznějších symbolů je podoba velikána (nejen) české hudby **Bedřicha Smetany** zasazená do národních barev. Milovými kroky blížící se rok 2024 přináší s ohledem na Smetanova životní data neopakovatelnou příležitost: vydat se na dobrodružnou cestu mistrovou operní tvorbou s jejími osmi zastávkami. Jejich souhrnná prezentace v podobě dvou kompletních cyklů (2.–10. března a následně 4.–12. května) nabízí možnost intenzivního a neopakovatelného setkání s operním dílem zakladatele české operní tradice. Není bez zajímavosti, že u příležitosti druhého blokového provedení proběhne v Ostravě také dramaturgická konference Opera Europa, jejíž představitel – delegáti zahraničních operních domů – se zájmem přijali pozvání zástupců NDM k návštěvě Ostravy právě v době realizace cyklu. Organizace zaštiťující tuto významnou událost sdružuje více než 130 divadel a kulturních institucí. Ostrava má tudíž jedinečnou šanci vstoupit do evropského povědomí, mimo jiné právě prostřednictvím Smetanovského operního cyklu Ostrava 2024.

Projekt je realizován s finanční podporou statutárního města Ostravy

Pod záštitou primátora statutárního města Ostravy
Mgr. Jana Dohnala a hejtmana Moravskoslezského
kraje Jana Krkošky, MBA.

OSTRAVA!!!

Bedřich Smetana (1824–1884)

TAJEMSTVÍ

Komická zpěvohra o třech dějstvích z roku 1878

Scéna ze druhého dějství
Foto Martin Popelář

Libreto Eliška Krásnohorská (1847–1926)

Hudební nastudování **Jakub Klecker**
Dirigent **Jakub Klecker / Josef Kurfiřt**
Režie **Tomáš Studený**
Scéna **David Janošek**
Kostýmy **Eva Jiřiková**
Pohybová spolupráce **Ladislava Košíková**
Sbormistr **Jurij Galatenko**
Dramaturgie **Juraj Bajús, Eva Františáková**

Obsazení:
Martin Gurbal / Jiří Příbyl (Malina), **Martin Bárta / Svatopluk Sem** (Kalina), **Lucie Hilscherová / Anna Nitrová** (Panna Róza), **Soňa Godarská / Jana Sibera** (Blaženka), **Ondřej Koplík / Richard Samek** (Vít), **Josef Kovačič / Josef Škarka** (Bonifác), **Martin Javorský / Vít Šantora** (Skrivánek), **Jakub Tolaš / Roman Vlkovič** (Mistr zednický), **Ivana Ambrúsová / Nikola Novotná** (Hospodská), **Aleš Burda / Petr Němec** (Jirka), **Petr Urbánek / Roman Vlkovič** (Duch frátera Barnabáše), **Jiří Dvořák** (Dudák)

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři **Jan Šošola** a **Lucie Staňková** – balet NDM a Operní studio NDM

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Reprízy 5. 12. 2023 (18.30), 8. 3. 2023 (18.30) a 10. 5. 2024 (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

První (obnovenou) premiérou naší sezóny **inspirované tradicí** se stalo Smetanovo *Tajemství*. Na prkna Divadla Antonína Dvořáka se tato inscenace v hudebním nastudování Jakuba Kleckera a v režii Tomáše Studeného vrátila **12. a 14. října**, a to po víc než čtyřleté pauze (původní premiéra se uskutečnila na jaře 2017, poslední představení v únoru 2019). Jedná se o operu s komickými i romantickými prvky, která si dovedně pohrává s chytlavým motivem tajemství a zároveň poukazuje na celou řadu lidských charakteristik, které zůstávají v platnosti, ať už se jednotlivé příběhy odehrávají v jakémkoliv století.

Úspěch toto dílo zaznamenalo již po své premiéře před 145 lety na scéně Nového

českého divadla. Český estetik a hudební a divadelní teoretik Otakar Hostinský se tehdy o Smetanově hudbě vyjadřoval jako o tom „*nejmodernějším a nejčestějším*“, co do té doby vzniklo, oceňoval také práci s orchestrem, který zde figuruje jako samostatný činitel. *Tajemství* také označil za vrchol Smetanovy komické tvorby, k čemuž jednoznačně přispělo i dodnes oceňované libreto význačné české spisovatelky, básničky, dramaticky a libretistky Elišky Krásnohorské. Přes to všechno se *Tajemství* stalo jednou z těch spíše řídkěji uváděných Smetanových oper. Superlativy přitom nešetří ani současná odborná veřejnost: muzikolog a hudební publicista Jan Špaček považuje *Tajemství* za „*z hlediska melodiky snad nejkrásnější Smetanův dramatický opus*“, hudební kritik

Jana Sibera (Blaženka), v pozadí Josef Škarka (Bonifác), Roman Vlkovič (Mistr zednický), sbor opery NDM a děti z Operního studia NDM
Foto Martin Popelář

Boris Klepal se po premiéře v roce 2017 podíval, proč se přes svou nadčasovost, poutavý příběh na pozadí romantické krajiny a psychologickou propracovanost postav „*vlastně nehraje víc a není stabilně na repertoáru českých divadel*“. Pokud vám tedy utekly říjnové premiéry, určitě si nenechte ujít reprízu v prosinci nebo představení v rámci jednoho z jarních kompletních provedení Smetanových oper (*Tajemství* se bude hrát konkrétně 8. března a 10. května).

Jeden z klíčů k pochopení hudebně-dramatického díla mívá v rukou bezesporu režisér, který udává celkový tón inscenace a řídí proces jejího nastudování. Zároveň nese zodpovědnost za to, jak se podaří obsah a myšlenku díla předat divákům v hledišti. U příležitosti návratu k této inscenaci jsme položili pár otázek jejímu režisérovi **Tomáši Studenému**, který v závěru našeho rozhovoru prozradil i to největší tajemství.

Vaše režisérská dráha je velmi pestrá a vede od baroka přes klasicismus, romantismus až po neaktuálnější současnost. Pociťujete vy sám u sebe nějaký rozdíl v přístupu k režijnímu zpracování díla podle toho, kdy vzniklo, případně komu je určeno?

Rozdíl je pro mě hlavně v dílech samotných, která se liší často opravdu hodně – formálně, hudebně, stylově... Na druhou stranu myslím, že nejsem typ režiséra, který má jeden okamžitě rozpoznatelný rukopis.

Scéna ze druhého dějství
Foto Martin Popelář

Jsem v tomto ohledu spíš chameleon, co se přizpůsobuje prostředí, aby na sebe příliš neupozorňoval. Snažím se přitom u každého kusu na maximum zvýraznit to, čím na mě samotného nejvíc působí. Samozřejmě i s ohledem na širší souvislosti každé inscenace: pro koho hrajeme, kdy, kde a s kým atd. Co mají ale snad mé režie společné, je důraz na herce a jejich výrazové prostředky. Na rozdíl od některých kolegů nejsem například zatížen na konkrétní výtvarný rukopis, takže rád spolupracuji s vícero scénografy, ale herectví je pro mě, obzvláště v opeře, vždy mimořádně důležité. Mám rád, když opera prostřednictvím herců vypráví příběhy, když jsou jednotlivé situace opravdu dramatické, což hudba ještě umocní. V tu chvíli je to pak pro mě silný zážitek. Když je inscenace vizuálně krásná, ale jde jen po povrchu nebo jen po obrazové symbolice, tak mi to přijde málo.

Smetanovo Tajemství mělo ve vašem režijním provedení premiéru již v roce 2017. Jaký vztah máte k této opeře a v čem je pro vás zajímavá? Jaké to bylo se k inscenaci po letech vrátit?

Já jsem se teď k *Tajemství* vrátil vlastně už potřetí, protože jsme ho v mezičase hráli i v Českých Budějovicích. Podle mě je ta opera nesmírně životná. Obecně mám za to, že prakticky všechny Smetanovy opery vyprávějí silné, emotivní příběhy, které přesto, že se odehrávají před víc než sto lety, tak dokážou být nečekaně současné

Jiří Příbyl (Malina), Martin Javorský (Skrivánek), Josef Škarka (Bonifác), Ondřej Koplík (Vít), Roman Vlkovič (Mistr zednický), Anna Nitrová (Panna Róza), Jana Sibera (Blaženka) a sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

hloubkou citu a plasticitou postav. Ty zdaleka nejsou triviální, jak by se možná mohlo na první pohled zdát. Konkrétně v *Tajemství* jsou všechny postavy podle mě psychologicky velmi zajímavé a s každou z nich je možné se nějakým způsobem ztotožnit a pochopit ji.

Tajemství se řadí mezi Smetanovy komické zpěvohry, libreto Elišky Krásnohorské bývá oceňováno jako jedno z jejích nejzdařilejších. Funguje tento typ komiky ještě ve 21. století? Nakolik komplikované je zprostředkovat humor platný pro pozdní 19. století dnešním divákům a divačkám?

Tajemství je skutečně komedií, tento žánr naplňuje hned v několika bodech: má dobrý konec; vyskytují se v něm vyložené humorné prvky; jazykové, situační, charakterové; celková nálada je pozitivní. Pracuje ale s jemným a laskavým humorem, u kterého se nesmí tlačit na pilu. Je to komika, která vyplývá z nesnází, mnohdy dost vážných, v nichž se hrdinové nacházejí a s nimiž zápasí. Směšný jsme často právě tehdy, když nám do smíchu zrovna není. Divák se tak snadno může vcítit do kůže postavy a zároveň být rád, že v té situaci není on sám.

Kdybyste měl vybrat jeden motiv či téma, které je pro vás v této opeře nejsilnější a které byste chtěl, aby si diváci odnesli z divadla s sebou, co by to bylo?

V *Tajemství* se hraje o jednom z nejdůležitějších tajemství života. O skutečnosti, že veškerý úspěch, veškerá honba za uznáním, majetkem či postavením je člověku úplně na nic, když nemá srovnané vztahy se svými nejbližšími. Že hodnota lidské blízkosti, opětovaného citu a upřímné lásky daleko předčí všechno ostatní – a že stojí za to o ni bojovat, především sám se sebou, a leccos při tom překousnout nebo obětovat. Zvláště dnes, kdy je čím dál těžší nacházet porozumění a dialog a čím dál snazší prohlubovat příkopy.

Děkujeme za rozhovor! (bs)

MAREK ŠEDIVÝ

Smetanovský cyklus je výjimečná událost

Foto Milan Polóny

Marek Šedivý je dirigent, aktuálně působící jako hudební ředitel opery Národního divadla moravskoslezského. Obor dirigování studoval na Pražské konzervatoři a následně na hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze. Spolupracoval např. se Státní operou v Praze či Divadlem J. K. Tyla v Plzni, vystoupil na hudebních festivalech, jako jsou Pražské jaro, Dvořákova Praha, Mozartfest Würzburg a další. V rámci studií na HAMU byl uměleckým vedoucím souboru Ensemble terrible, zaměřeného na provádění současné hudby. V roce 2017 mu bylo uděleno stipendium Wagnerovské společnosti. Hudebním ředitelem opery NDM je nyní již čtvrtou sezónou, v níž se mj. ujme dirigování hned čtyř z osmi Smetanových oper v rámci výročního cyklu. Na Smetanu, Wagnera, vztah k současné hudbě, ale třeba i k Ostravě jsme se ho zeptali v následujícím rozhovoru.

Takřka celá operní sezóna 2023/2024 se ponese ve znamení Bedřicha Smetany. V menšině budou inscenace nesouvisející se Smetanou, ačkoliv i tak operní nabídka NDM zůstává velmi pestrá. Jak moc toto zacílení poznamenává vaši práci jako hudebního ředitele opery? Nebo už nyní žijete spíše repertoárem budoucích sezón?

Smetanovský cyklus je výjimečná událost, která mě v tuto chvíli hodně zaměstnává, a předpokládám, že tento stav bude trvat až do května. Nejen jako dirigenta (hudebně jsem nastudoval tři opery a čtvrtá mě čeká), ale i jako hudebního ředitele, protože není vždy jednoduché vše organizačně skloubit. Existuje mnoho provozních nástrah, např. velké množství sólistů, které je třeba zajistit, nebo zorganizovat všechny zkoušky. Naštěstí mám kolem sebe výborný tým,

na který se můžu maximálně spolehnout. Rád bych na tomto místě uvedl i jejich jména a poděkoval jim. Bez nich by Smetanovský cyklus vznikl velmi obtížně: Alena Golaťová, Lucie Fojtíková a Juraj Bajús. A samozřejmě žiju i další sezónou, kterou je již nyní potřeba připravovat.

Bedřich Smetana má nejen v dějinách české hudby výsadní postavení. Je symbolem, ideou, mnoho jeho melodií zlidovělo, je to už do značné míry součást populární kultury – i lidé bez odborného hudebního vzdělání o něm vědí a dovedou vyjmenovat jeho nejznámější díla. Dovedete si vybavit, kdy poprvé jste se s jeho dílem setkal?

Určitě jsem se s jeho hudbou setkal už v dětství. Nejprve to byla *Má vlast*, poté *Prodaná nevěsta*. Často jsem hrával jeho duet pro housle a klavír *Z domoviny*. Po škole jsem se dostal i k dirigování *Mé vlasti* a teď ke čtyřem operám. Moc rád poslouchám oba jeho smyčcové kvartety. Ale je pravda, že jsem do jeho díla začal intenzivně pronikat až s přípravou tohoto cyklu. Ano, Smetanu zná snad každý, jeho hudební odkaz patří k základnímu vzdělání. Přesto většina jeho díla zůstává širšímu publiku, a především mladší generaci skrytá. Nemá ke Smetanovi takový vztah jako generace našich prarodičů. My se teď v Ostravě snažíme toto napravit. Čím více z jeho tvorby poznávám, tím víc mě fascinuje a okouzluje. Ještě před několika lety bych si ani nepomyslel, že k mým nejoblíbenějším operám budou patřit například *Dvě vdovy*.

Před námi je obnovená premiéra opery Čertova stěna, a to v inscenaci, která měla svou původní premiéru již v roce 2014, a stála tudíž u úplného počátku koncepce provedení všech Smetanových oper. Jednou ze změn, kterých inscenace dozná, budete právě vy na postu autora hudebního nastudování. Těšíte se?

Moc se těším! *Čertova stěna* je úchvatné dílo, které jde místy až za hranice romantismu. Má mnoho společného s *Mou vlastí*. Je velmi znát, že obě tato díla vznikala časově blízko u sebe. A napadá mě jedna věc, která se spíše projevuje v jeho klavírním díle, ne tolik v orchestrálním. A to značný vliv Ference Liszta. V *Čertově stěně* jako by se k němu vracel, ke svému velkému vzoru z mládí. Ten vliv se projevuje v mefistofelovské tematice a jejím hudebním zpracování. Nejpatrnější je to v Pekelném tanci.

V minulé sezóně měla premiéru nová inscenace slavného Tannhäusera Richarda Wagnera ve vašem hudebním

S orchestrem opery NDM
Foto Martin Popelář

nastudování; jste zároveň jedním ze dvou dirigentů této inscenace. Tato volba asi nebude náhodná – v roce 2017 jste obdržel stipendium Wagnerovské společnosti v Bayreuthu. Mohl byste přiblížit, jak k tomu došlo a co to vlastně znamená?

Wagnerovská společnost každoročně vybere dva mladé hudebníky a umožní jim zúčastnit se slavného festivalu v Bayreuthu. Navštíví zhruba tři operní představení, mohou si prohlédnout orchestrální zázemí divadla, navštíví muzea Richarda Wagnera a Ference Liszta. Zkrátka prožijí slavnostní atmosféru festivalu se vším všudy.

Takže by se dalo říct, že Wagnerovy opery jsou nedílnou součástí vašeho osobního repertoáru? Mají u vás nějaké speciální postavení?

S Wagnerovou hudbou jsem se začal více sbližovat v roce 2012, kdy mi Jiří Bělohávek nabídl, abych byl jeho asistentem při nastudování *Tristana a Isoldy* v Torontu. Při studiu tohoto veledíla jsem se do Wagnerovy hudby zamiloval a od té doby jsem jeho velkým fanouškem! Pro mě je každé živé uvedení jeho opery, ať už jsem v roli posluchače, či dirigenta, výjimečným zážitkem.

Není bez zajímavosti, že jste během svých studií na pražské HAMU stál – společně se skladateli Jakubem Ratajem a Janem Ryantem Dřízalem – u zrodu Ensemble terrible, souboru zabývajícího se soudobou hudbou. Jak k tomu došlo? A zůstává hudba současnosti stále ve vašem hledáčku?

Hlavní ideou ansámblu bylo poskytnout mladým skladatelům a skladatelkám možnost být hráni, být u realizace, vyrovnávat se s problémy, jako je příprava not, aby interpreti dobře a rychle rozklíčovali skladatelův záměr. Sami mohli na zkouškách posoudit, jak co zní, jestli to odpovídá jejich představě atd. Bylo to moc hezké období, na které rád vzpomínám. Absolvovali jsme mnoho koncertů v nejrůznějších prostorách, ať už

koncertních, nebo jiných, alternativních. A jak to mám dnes? Jsem rád, když se můžu věnovat skladbě, která je aktuální, která není zatížená interpretační tradicí, je nová, je dobrá a má co sdělit. Pokud se toto potká, je to pro mě úžasně osvěžující a nikdy se nebráním takové skladby uvádět.

V Národním divadle moravskoslezském působíte jako hudební ředitel opery od sezóny 2020/2021 – což znamená, že jste sem vstupoval uprostřed náročného, zvláštního a v té době zdánlivě nekonečného covidového období. Jaké byly začátky sžívání se s touto rolí, se souborem, týmem, v době, kdy mezilidské kontakty byly prakticky zakázané?

Řekl bych, že to mělo dva aspekty. Bezpečnost, kdy nic nešlo, a přesto se muselo vymýšlet a plánovat, měnit a znovu stavět od začátku. To bylo pro všechny hlavně psychicky náročné. Na druhé straně tu byla všeobecná motivace něco podniknout a hledat cesty, jak společně hrát. Myslím

si, že většina z nás si tehdy uvědomila, jak máme svou práci rádi, jak rádi hrajeme spolu a pro někoho. Děkuji za tuto otázku. Člověk strašně rychle zapomíná a je moc zdravé si to připomenout.

Pokud se nemýlím, do Ostravy jste nejprve dojížděl, ale nakonec jste se rozhodl sem přesídlit úplně. Mají vaše vazby na Ostravu už nějakou delší historii, nebo jste ji začal poznávat až se svým nástupem do NDM?

Ano, nejprve jsem dojížděl a bylo to velmi náročné, buď jsem nebyl v divadle, nebo doma. Jsem moc vděčný své ženě a dceři, že se rozhodly do Ostravy přestěhovat. Jsme tu šťastní. Dříve bych si to ani nepomyslel, ale je to skvělé místo k žití! Co se týče mých vazeb k Ostravě: můj dědeček Dalibor Jedlička zde strávil několik sezón coby sólista opery a vždycky na ostravské divadlo rád vzpomínal. Během jeho tehdejšího angažmá se zde narodila moje maminka. Tedy můžu říct, že částečně zde mám své kořeny.

(bs)

SMETANOVSKÝ OPERNÍ CYKLUS OSTRAVA 2024

První kompletní uvedení cyklu zahájíme symbolicky v den 200. výročí Smetanova narození:

BRANIBOŘI V ČECHÁCH	2. 3. 2024	HUBIČKA	7. 3. 2024
PRODANÁ NEVĚSTA	3. 3. 2024	TAJEMSTVÍ	8. 3. 2024
DALIBOR	4. 3. 2024	ČERTOVA STĚNA	9. 3. 2024
DVĚ VDOVY	6. 3. 2024	LIBUŠE	10. 3. 2024

Druhé kompletní uvedení cyklu završíme symbolicky v den 140. výročí Smetanova skonu:

BRANIBOŘI V ČECHÁCH	4. 5. 2024	HUBIČKA	9. 5. 2024
PRODANÁ NEVĚSTA	5. 5. 2024	TAJEMSTVÍ	10. 5. 2024
DALIBOR	6. 5. 2024	ČERTOVA STĚNA	11. 5. 2024
DVĚ VDOVY	7. 5. 2024	LIBUŠE	12. 5. 2024

KLEMENS SŁOWIOCZEK

(27. 11. 1945 Stonava – 5. 9. 2023 Stonava)

Původně polský barytonista studoval zpěv na ostravské konzervatoři u proslulého pěvce a znamenitého sólisty ostravské opery Jiřího Herolda a ve studiu zpěvu pokračoval na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Na scéně ostravského Divadla Zdeňka Nejedlého (dnešní Divadlo Antonína Dvořáka) debutoval už během studií v roce 1968 jako Figaro ve *Figarově svatbě*. V tisku se tehdy objevila krátká zpráva, že Słowiočekův Figaro je sice „v projevu ještě trochu chlapecký, ale hlasově a muzikálně hodně slibuje“. A skutečně, následovala nabídka prvního, nakonec čtyřletého ostravského angažmá (1971–1975) v operním souboru, během něhož už získával řadu výrazných příležitostí k rozvíjení talentu. Z jeho

ostravských rolí jmenujme kromě Figara také Thesea (*Sen noci svatojánské*, 1969), Halyho (*Italka v Alžiru*, 1971), Alfia (*Sedlák kavalír*, 1972), Marbuela (*Čert a Káča*, 1973) nebo Purkrabího v *Jakobínovi* (1974). V té době zaujal Słowiočekův talent tehdejšího šéfa Komické opery v Berlíně, a tím se započala nejvýznamnější etapa jeho mnohotvárné kariéry. Berlín se stal jeho druhým domovem a ve zdejší Komické opeře setrval tři desítky let (1975–2005) zahrnující úctyhodných téměř šest stovek odehraných představení. V éře režisérů a ředitelů divadla Waltera Felsensteina, Joachima Herze a Harryho Kupfera se stal zásadní pěveckou oporou souboru. Svůj výrazný hlasový témbur uplatňoval v rolích, jakými jsou Leporello v *Donu*

Giovannim, Vodník v *Rusalce*, doktor Bartolo v *Lazebníku sevillském*, Mícha v *Prodané nevěstě* či kníže Leopold Maria v *Čardášové princezně*.

Intenzivně se věnoval také výuce i koncertnímu zpěvu, spolupráci navázal s mnoha významnými operními režiséry a hostoval po celém světě (Moskva, Varšava, Vídeň, Londýn, Tokio, Melbourne, Tel Aviv ad.). Po pádu železné opony se stále častěji vracel do svého rodného kraje a samozřejmě i do Ostravy, kde se v letech 2005–2010 angažoval především jako pedagog oboru sólový zpěv a herecká operní výchova na Ostravské univerzitě. V roce 2006 začal ve svém rodném městě pořádat také mezinárodní soutěž ve zpěvu komorních ansámbľů Stonavská Barborka. Diváci si jej mohou pamatovat z jeho hostování ve dvou ostravských operetních titulech: ztvárnil senátora Bartolomea Delaqua v *Noci v Benátkách* (2012) a statkáře Jana Zarembu v *Polské krvi* (2012). (to)

Klemens Słowioček (Haly), Karel Průša (Mustafa) v inscenaci *ITALKA V ALŽIRU* (1971)
Foto František Krasl

Jana Borková (Helena), Roman Harok (Bronio z Popielu), Klemens Słowioček (Jan Zaremba) v inscenaci *POLSKÁ KREV* (2012)
Foto Radovan Štátný

Radmila Minářová (Zuzanka), Klemens Słowioček (Figaro) v inscenaci *FIGAROVA SVATBA* (1968)
Foto František Krasl

činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2023/2024

Michael Frayn (1933)
BEZ ROUCHA
Sardinky, na scénu!
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Jaroslav Kořán
Premiéra 11. listopadu 2023
v Divadle Jiřího Myrona

William Shakespeare (1564–1616)
RICHARD III.
Až bude po nich, sklídím, co jsem zasel
Režie: Ivan Krejčí
Překlad: Martin Hliský
Premiéra 13. ledna 2024
v Divadle Jiřího Myrona

Neil Simon (1927–2018)
ZTRACENO V YONKERS
A která rodina je normální?
Režie: Janusz Klimsza
Překlad: Pavel Dominik
Česká premiéra 20. ledna 2024
v Divadle Antonína Dvořáka

Florian Zeller (1979)
PRAVDA
... a vztahy, to nejde dohromady
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Michal Zahálka
Premiéra 15. března 2024 v Divadle „12“

Eurípides (asi 480 př. n. l. – 406 př. n. l.)
MÉDEA
Z lásky, nebo z nenávisti?
Režie: Jakub Šmíd
Překlad: Petr Borkovec a Matyáš Havrda
Premiéra 27. dubna 2024
v Divadle Antonína Dvořáka

Tomáš Dianiška (1984)
DEN ZUCTOVANÍ
Kam se to řítíme?
Režie: Piotr Ratajczak
Světová premiéra 4. května 2024
v Divadle Jiřího Myrona

Kamila Hladká (1981) –
Norbert Závodský (1985)
HORNICKÉ VDOVY
Chlapů je milion, ten váš je jeden
Režie: Václav Klemens
Česká premiéra 18. června 2024

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla
moravskoslezského

Činohra NDM
je na Instagramu:
cinohrandm

MARNÁ LÁSKY SNAHA – Milan Cimerák (Biron),
Martin Dědouch (Longaville), Vit Roleček (Dumaine),
František Štrnad (Kráľ navarrský Ferdinand)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (LISTOPAD – PROSINEC 2023)

William Shakespeare

MARNA LÁSKY SNAHA

Režie: Roman Polák

1. 11. (18.30), 4. 11. (18.30), 29. 11. (18.30),
19. 12. (18.30)

Miloš Forman – Jaroslav Papoušek –

Ivan Passer – Tomáš Svoboda

HOŘÍ, MÁ PANENKO

Režie: Tomáš Svoboda

2. 11. (18.30), 3. 12. (15.00), 22. 12. (18.30),
25. 12. (16.00)

Ferdinand von Schirach

TEROR

Režie: Tereza Řihová

3. 11. (19.00), 5. 12. (19.00), 15. 12. (19.00)

Michael Frayn

BEZ ROUCHA

Režie: Vojtěch Štěpánek

11. 11. (18.30) – premiéra,

14. 11. (18.30) – první repríza, 23. 11. (18.30),

2. 12. (18.30), 6. 12. (18.30), 16. 12. (18.30)

Stefan Zweig – Vojtěch Štěpánek

MARIE ANTOINETTA

Režie: Vojtěch Štěpánek

15. 11. (18.30), 30. 11. (18.30), 7. 12. (18.30),
12. 12. (18.30)

Alena Kastnerová

O LÍNĚ BABIČCE

Režie: Tomáš Jirman

18. 11. (17.00), 25. 11. (17.00),

8. 12. (18.00), 10. 12. (16.00)

Tomáš Svoboda

GOLDONI PO OSTRAVSKU

aneb *Sluha dvou pánů*

Režie: Tomáš Svoboda

19. 11. (15.00), 17. 12. (16.00), 26. 12. (16.00)

Henrik Ibsen

NORA

Režie: Pavel Gejguš

24. 11. (18.30), 1. 12. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Nikolaj Vasiljevič Gogol

REVIZOR

Režie: Vojtěch Štěpánek

26. 11. (16.00), 9. 12. (18.30), 28. 12. (18.30)

Andrzej Saramonowicz

TESTOSTERON

Režie: Vojtěch Štěpánek

28. 11. (18.30), 20. 12. (18.30) – derniéra

Terrence McNally – David Yazbek

DONAHA! (Hole dupy)

Režie: Pavel Šimák

29. 12. (18.30)

Kamila Hladká – Norbert Závodský

HORNICKÉ VDOVY – scénické čtení

Režie: Norbert Závodský

17. 11. (19.00), 1. 12. (10.00)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Dámy a pánové,

zkoušíme pro Vás komedii *Bez roucha* a musíme uznat, že s tak náročným zkoušením jsme se snad ještě nesetkali. Elegance britské konverzačky, švih bláznivé grotesky a současně i zdrucující portrét herecké profese jsou tři z největších úkolů této brilantní komedie. Poprvé také uvidíte novou posilu naší pánské šatny Vojtěcha Johaníka (na fotce druhý zleva), a to v roli divadelního režiséra, který si naříká, že s fraškou ztrácí čas, zatímco ho na další štaci již vyhlíží *Richard III.*

Ta tragikomická rozpolcenost mezi komedií a tragédií je divadelníkům denním chlebem, což dokazuje skutečnost, že jen pár dní po premiéře *Bez roucha* začínáme zkoušet... *Richarda III.* V režii Ivana Krejčího a s Petrem Panzenbergerem v titulní roli půjde o jeden z tvůrčích vrcholů naší sezóny. Na obě premiéry srdečně zveme do Divadla Jiřího Myrona!

Vojtěch Štěpánek

První čtená zkouška komedie BEZ ROUCHA
Foto Martin Kusyn

TÉMA

Soubor činohry NDM
Foto David Turecký

Jak jsme fotili plakáty na sezónu 2023/2024

Novou sezónu jsme zahájili velkou celosouborovou akcí pod taktovkou šéfa činohry Vojty Štěpánka. Činohra ve spolupráci s fotografem Davidem Tureckým fotila vizuály na celou sezónu. Tento fotograf s nezaměnitelným rukopisem už několik let fotí výhradně všechny činoherní plakáty a na divadelních webových stránkách můžete také najít jeho portréty všech členů souboru činohry.

Výsledky focení budete během roku nacházet po městě ve formě plakátů či billboardů, nebo jako příspěvky na našich sociálních sítích. Již nyní se můžete pokochat některými z nich a těšit se společně s námi na následující divadelní sezónu plnou klasických i netradičních divadelních titulů.

(pg)

RICHARD III.
Foto David Turecký

PRAVDA
Foto David Turecký

MÉDEA
Foto David Turecký

DEN ZÚČTOVÁNÍ
Foto David Turecký

HORNICKÉ VDOVY
Foto David Turecký

Líčení a přípravy na focení v maskárnách NDM
Foto Martin Kusyn

Fotograf David Turecký při práci
Foto Martin Kusyn

DAVID TURECKÝ

Řadu let se věnuje především portrétní fotografii. Při focení vyniká kreativitou a nebojí se improvizovat. Jeho snímky se vyznačují přirozeností fotografovaných, charakteristickým svícením a postprodukčním zpracováním snímků. Pracuje pro řadu prestižních lifestylových magazínů. Před jeho objektivem v minulosti stála také řada světoznámých osobností jako slavný francouzský herec Pierre Richard, bývalá americká ministryně Madeleine Albright, fotbalový trenér José Mourinho a mnoho modelek či herců.

EXTRA AKCE

Kamila Hladká (1981) – Norbert Závodský (1985)

Foto Anna Édes

Autorka předlohy
Dramatizace
Režie

Kamila Hladká
Norbert Závodský
Norbert Závodský

V hlavních rolích **Aneta Kaluža Klimešová, Marie Logojdová, Sabina Muchová, Viktória Pejková a Alena Sasínová-Polarczyk**

Pouze dvě uvedení – 17. listopadu 2023 v 19 hodin v rámci akce Fajront!!! a 1. prosince v 10 hodin v rámci festivalu OST-RA-VAR (obě uvedení v Dole Michal v řetězové šatně)

FAJRONT!!!

OST-RA-VAR

Soubor činohry NDM uvede tento podzim scénické čtení, při kterém diváci budou moct poprvé slyšet ukázky z připravované dramatizace výjimečné knihy nominované na cenu Magnesia Litera. Čeká je vysoce autentický večer plný vzpomínek, vnitřních zápasů, postřehů, dojmů z minulosti i současnosti.

„Prvorepubliková reklama na boty od Bati, bílý papír s černými siluetami těžebních věží, ze kterých stoupá dým a v tom dýmu tučným písmem nápis DO ROBOTY. Do těžké práce potřebujete boty, které hodně vydrží. Kolik toho vydrží člověk, už nikoho nezajímalo.“ Nebo: „Víte, jaký je to pocit, když vám ze dne na den nepřijde domů manžel?“ To jsou jen dvě z mnoha emočně vypjatých replik, které během čtení zazní. Jeho součástí budou především autentické výpovědi žen, které za tragických okolností přišly o své muže. Ať už šlo o neštěstí v Dole Dukla v roce 1961, nebo

o karvinskou havárii v roce 2015, na konci zůstaly vdovy a děti bez otců. V souvislosti s důlními katastrofami je nejvíc skloňována již zmíněná Dukla, kde zemřelo 108 horníků, ale přesto se nejedná o nejhorší důlní tragédii na našem území (z hlediska počtu obětí). Ta se odehrála poslední květnový den roku 1892 v dole Marie, v hloubce 950 metrů pod zemským povrchem. Při neštěstí zemřelo 319 mužů. Zůstalo po nich 280 truchlících vdov a více než 900 dětí.

Všechny zpovídané ženy se svými příběhy dotýkají samých základů života, lásky, rodiny a smrti, a co je nejdůležitější, jejich příběhy jsou i návodem, jak žít dál navzdory nepřízni osudu, jak nezůstat ve stínu tragické události. „Musí se žít dál“ najednou nezní dutě... „Většina lidí asi očekává, že to bude líčení tragické události, kdy manželky přišly o své muže, a to, co bezprostředně následovalo. K tomuto bodu jsem ženy vždy nechala dojít samotné, i tak zpravidla plakaly a byly to silné výpovědi. Nejvíc

mě ale nakonec došlo detailní líčení všednodennosti, která v sobě zároveň nesla něco z naší pozemské konečnosti. (...) Ten kontrast prostého, zdánlivě malého štěstí a tragédie jsem vnímala nesmírně silně. A o to intenzivněji jsem si tehdy uvědomila, že ten náš čas máme teď a že si svou chvíli musíme podržet a chránit...“ prozradila již v dřívějších rozhovorech Hladká. „Ženy, které jsem zpovídala, ovdověly zpravidla mladé, často na začátku vztahu. A když odezněl veškerý ruch okolo tragédie, přišla tíže samoty. Každý z nás je jinak predisponován, má jinou emocionální výbavu – a na tom zásadně závisí naše schopnost jít dál. Pomáhají rodina, děti, kamarádi. Mé respondentky si většinou našly nové partnery a narodily se jim i další děti. Já vždycky říkám, že ta knížka není jen smutná, že je taky o síle a naději.“

Po scénickém čtení bude následovat diskuze, o jejíž moderaci se postará Ladislav Vrchovský, divadelní publicista a kritik a bývalý horník. Diskuze se zúčastní také vdovy z knižní předlohy. Diskutující doplní Martin Jemelka – český historik a hudební publicista specializující se na sociální a hospodářské dějiny 19. a 20. století, dějiny dělnictva a každodennosti – a samozřejmě i autorka knižní předlohy Kamila Hladká.

Na premiéru inscenace *Hornické vdovy* si ještě pár měsíců musíte počkat – je plánována na 18. června 2024 v 19 hodin v Divadle „12“ v režii Václava Klemense – ale díky scénickému čtení máte již nyní jedinečnou možnost být součástí příprav inscenace a spoluprožít (ne)všední osud hornických vdov a nahlédnout na něho v širších souvislostech. Nepřízeň osudu neprobouzí v člověku nutně jen trauma a apatii („Už se nedá nic dělat“), ale zároveň člověka prohlubuje a dává mu možnost růst. V tom je vyšší, univerzální naděje. (nz)

Původní řetězová šatna, Důl Michal
Zdroj Důl Michal

**Vstupenky
na 17. listopad
v prodeji!**

Michael Frayn (1933)

BEZ ROUCHA

Sardinky, na scénu!

Premiéra 11. listopadu 2023 v 18.30
hodin v Divadle Jiřího MyronaReprízy 14. 11. (18.30), 23. 11. (18.30),
2. 12. (18.30), 6. 12. (18.30), 16. 12.
(18.30) 2023 a 25. 1. 2024 (18.30)

Překlad **Jaroslav Kořán**
 Režie **Vojtěch Štěpánek**
 Dramaturgie **Pavel Gejguš**
 Scéna **David Bazika**
 Kostýmy **Hana Kelar Knotková**

Obsazení:
Petra Kocmanová, Vojtěch Johaník,
Robert Finta, Sára Erlebachová,
Petr Houska, Kateřina Breiská,
Vladimír Čapka, Jiří Sedáček
a Magdaléna Kubatková

Do nové 105. sezóny vstoupí činohra NDM svou první premiérou inscenace *Bez roucha*. Oceňovaná hra Michaela Frayna, v originále *Noises Off*, je na českých jevištích uváděna pod několika názvy – především *Za scénou* či *Bez roucha*. V minulosti byla s diváckým úspěchem uvedena například pražským Divadlem v Dlouhé či Národním divadlem Brno. Nyní se dočká také ostravské premiéry a my pevně věříme, že si i na jevišti Divadla Jiřího Myrona získá přízeň a smích publika.

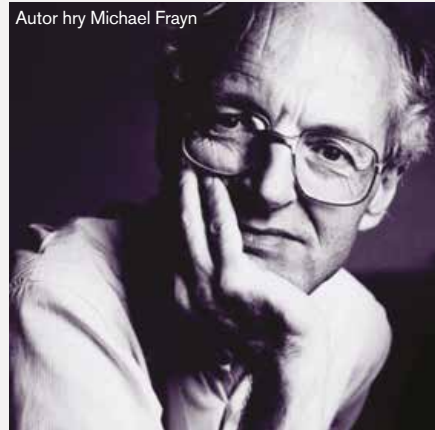
k řadě vtipných point. Frayn však ještě přidává další důležitou vrstvu. Celkový pohled na komické hemžení postav posouvá perspektivou ze zákulisí na „divadlo na divadle“ par excellence. Sledujeme totiž skupinu (ne až tak úplně úspěšných) herců, kteří se pod taktovkou režiséra (který slavil jednu vysoce úspěšnou sezónu v Národním divadle na Srí Lance a v posledních letech si získal značnou proslulost svými skvělými letními inscenacemi Shakespeareových dramát v parcích) snaží zvládnout nastudovat „dveřovou“ komedii, aby s úspěchem objeli štace na svém turné po oblastních kulturních domech.

Děj hry začíná pozdě večer na poslední zkoušce před premiérou, ve které se však nic nedaří. Jak také hrát dveřovou komedii, když technik namontoval dveře tak, že nejdou otevřít? A když herci pletou texty i nástupy na scénu. A především si neumí zapamatovat, kdy na scénu přinést nebo z ní odnést sardinky! Režisér tak zažívá skutečně horké chvíle. A to nejen kvůli dění na jevišti, ale také kvůli vášnivému vzplanutí k mladé herečce Brooke, známé z reklamy, i kvůli pozitivnímu těhotenskému testu inspicientky Poppy...

V dalších dějstvích hry máme také možnost nahlížet na jednu z repríz ze zákulisí a spíše než děj frašky a jejích postav, známých z prvního dějství, sledovat komplikované vztahy v souboru a životní peripetie herců samotných. Tento pohled přináší další lavinu nejen komických, ale také tragikomických momentů.

Skvěle napsaná hra Michaela Frayna poskytuje řadu příležitostí pro herce, které budou vyžadovat doslova herecký koncert. Těšit se můžete na známé tváře. Například v roli herečky Dotty Otleyové,

Autor hry Michael Frayn

známé z 320 epizod televizního seriálu, se představí Petra Kocmanová, která svůj komický talent mohla projevit například v inscenacích *Hoří, má panenko* či *Revizor*. Role mladé vlnadné herečky Brooke, která je známá z televizních obrazovek svým účinkováním v reklamě na pivní ležák, v níž vystupovala oděná jen „dobrou, poctivou pěnou“, se zhostí Sára Erlebachová. Jejich hereckými kolegy pak budou Petr Houska v roli smutného Fredericka, jenž na vše emotivně reaguje tím, že se mu spouští krev z nosu, Robert Finta v roli Garryho, nepřítelně žárlivého herce, nebo po rodičovské dovolené se na jeviště navracující Kateřina Breiská s postavou Belindy, která se snaží vše zachránit. V roli producenta, produkčního a jevištního technika, který neví, kam dřív skočit, se představí Jiří Sedláček. Roli hereckého barda (a možná tak trochu alkoholika) vytvoří Vladimír Čapka. Inscenace však přivede na jeviště také herecké tváře zcela nové. V roli režiséra Lloyda se představí Vojtěch Johaník. Ostravským divákům není neznámý díky svému několikaletému angažmá v Divadle Petra Bezruče, od začátku této sezóny

Nový člen činohry NDM Vojtěch Johaník na první čtené zkoušce BEZ ROUCHA

První čtená zkouška – Vladimír Čapka, Robert Finta, Magdaléna Kubatková, Sára Erlebachová

se však stal novou posilou pánské šatny našeho souboru. A v neposlední řadě v roli inspicientky Poppy vystoupí jako host také mladá a nadějná studentka Janáčkovy konzervatoře v Ostravě Magdaléna

Kubatková. Čeká dítě. Tedy inspicientka. Postava. Ne hostující herečka.

Od listopadu se tedy můžete těšit na novou komedii na repertoáru činohry NDM v Divadle Jiřího Myrona. (pg)

XXV. ročník Festivalu ostravských činoherních divadel

festivalostravar.cz 29.11. — 3.12.23

OSTRAVA!!!

Logo of the National Theatre Ostrava (Národní divadlo Ostrava) and other partners: KUMORNÍ SCÉNA ARENA, dpb, DIVADLO PETRA BEZRUČE, studio 8, MINISTERSTVO KULTURY, OSTRAVA!!!

STANISLAV ŠÁRSKÝ

Držitel Ceny Thálie 2023 za celoživotní mistrovství v oboru činohra

Foto Kristýna Junková

V sobotu 30. září 2023 udělila Herecká asociace Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru činohra Stanislavu Šárskému. Rodák z Prahy vystudoval DAMU, ale své první angažmá získal roku 1965 v Divadle pracujících v Gottwaldově. Mezi léty 1967–1993 působil ve Státním divadle v Ostravě, kde spolupracoval s celou řadou režisérských osobností: Janem Kačerem, Radimem Kovalem, Bedřichem Jansou a dalšími. V angažmá činohry Státního divadla v Ostravě (dnešního NDM) prožil více než třicet let svého uměleckého života, které zahrnují na 120 rolí českého i světového repertoáru.

Stanislav Šárský se narodil v Praze, jeho otec byl vojákem z povolání, což silně ovlivňovalo i život Stanislava, který tak vyrůstal na různých místech podle aktuálního místa otcovy služby. „U nás v rodině nebyl nikdo nikdy žádný divadelník, spíš muzikanti. Jenom táta, který byl po II. světové válce jako voják odvelen do našeho nového bydliště – Terezína – si moc rád vymýšlel loutkové pohádky, které mně a mé sestře také sám hrával.“ Vystudoval střední průmyslovou školu a své první zaměstnání prožil v ČKD. Již za středoškolských studií se začal zajímat o divadlo a hrál s ochotníky. Po maturitě se poprvé neúspěšně hlásil

na DAMU, přijat byl až po absolvování základní vojenské služby. Vystudoval herectví, a ještě před dokončením studií dostal nabídku na stálé angažmá v Divadle pracujících Gottwaldov (1965–1967), kde pak strávil dvě sezóny. Na své herecké začátky velice rád vzpomíná: „Člověk má začít své vyvolené řemeslo z gruntu. Já například začínal jako statista a k těm všem hercům vzhlížel s nesmírnou pokorou a úctou. K těm svým prknům jsem se jo našlapal.“

Na další více než čtvrtstoletí (1967–1993) nalezl své působiště ve Státním divadle v Ostravě, kde působil krátce i jako šéf činohry. Počátkem devadesátých let pak reagoval na třikrát vyslovenou nabídku z pražského divadla Rokoko a přijal zde angažmá (1993–1995). Podle vlastních slov si od pražského angažmá sliboval více příležitostí po praktickém zániku ostravského televizního studia i rozhlasu. Střídavě hrál v Praze i Ostravě, ale již po dvou letech se vrátil na domovskou scénu Národního divadla moravskoslezského v Ostravě (1995–2003). Po několika letech se znovu vrátil do Prahy, tentokrát do angažmá ve Švandově divadle, kde ho diváci mohli vidět například v inscenacích *Strýček Váňa*, *Mandragora*, *Pohřbené dítě* nebo *Oko za oko*.

Stanislav Šárský se ale vždy rád vracel do Ostravy. V našem divadle nastudoval titulní role v *Romeovi a Julii* (1973), *Othellovi* (1985), *Strakonickém dudákovi* (1973), ale i romantické hrdiny, jakými byli Rytíř des Grieux z *Manon Lescaut* (1972), Mlynář v *Lucerně* (1987), či charakterní a komediální postavy: Valmont

Alexandra Gasnářková (Manon Lescaut) a Stanislav Šárský (Rytíř des Grieux) v inscenaci MANON LESCAUT (1972)
Foto František Krasl

Alexandra Gasnářková a Stanislav Šárský na vizuálu k inscenaci HODNÝ PAN DOKTOR (2019)
Foto David Turecký

Jako Farář v ROKU NA VSI (2018)
Foto Radovan Štátný

v *Nebezpečných vztazích* (1989), Bušek v *Našich furiantech* (1996), „ideální manžel“ Robert Chilern (1988), hejtman z *Revizora* (1997), Hospodský v *Portugálii* (2001) nebo Farář v *Roku na vsi* (2018). Svě jubileum oslavil novým nastudováním Simonovy komedie *Hodný pan doktor* (2019), v současnosti účinkuje v inscenaci *Hoří, má panenko* (2023). Na otázku, jestli se cítí být více ostravským, nebo pražským hercem, odpověděl: „Hraju v Ostravě a jsem ostravskéj herec. Hraju v Praze a jsem pražskéj herec. Narodil jsem se v Praze. Tak si vyberte.“

Divadlo však není jedinou doménou Stanislava Šárského. Před filmovou kamerou stanul poprvé už jako student, když si zahrál menší roli vojáka ve filmu *Motýl* (1965) – studentském filmu FAMU. Příležitosti v masových médiích dostával později především v Ostravě, kromě rozhlasu také v televizním studiu. Hrál například v televizním seriálu *Kamenný řád* (1975), později se objevil v několika

Vladimír Čapka (Šašek) a Stanislav Šárský v titulní roli inscenace KRÁL LEAR z roku 1996
Foto Josef Hradil

kvalitních inscenacích ostravské produkce, stejně tak i v pohádkách. Menší úlohu si zahrál v Kačerově zapomenutém filmu *Město mé naděje* (1978). Diváci si ho jistě pamatují i z veleúspěšného seriálu *Lajna* (2017).

Díky svému výraznému a jemnému hlasu s výbornou díkcí se Stanislav Šárský dlouhodobě věnuje také práci v rozhlase, v desítkách inscenací zanechal výraznou stopu především v ostravském studiu Československého a Českého rozhlasu, účinkuje v kombinovaných hudebních pásmech a věnuje se také recitaci. Na Poděbradských dnech poezie v roce 2004 obdržel Křišťálovou růži za své aktivity v oblasti uměleckého přednesu.

Stanislav Šárský je skutečně jedinečný herec, který svou kariérou přispěl k rozvoji českého divadla. Jeho talent a oddanost umění jsou inspirací pro mnohé mladé herce. Stačí se na chvíli ponořit do jeho myšlenek či spíše usebrání... (nz)

O KULTUŘE

„Je docela možné, že se člověk nemusí dívat na obrázky, nemusí poslouchat muziku, nemusí číst ani básničky, ani romány, nemusí v nic věřit, nemusí věřit v čistotu, pravdu, poctivost a lásku, nemusí věřit v Boha, ve spravedlnost – ale potom jde a za rohem krade a vraždí. Není kultivovaný a nemá žádné etické normy. A proto tady celá ta kultura je. Jestliže si dnes stěžujeme na to, že se celý společenský život rozpadá – kultura by měla mít šanci pomáhat kultivovat člověka a národního ducha.“

O HERECTVÍ JAKO ŘEHOLI

„Vždycky mne vytáčelo, když někdo říkal, že herectví je řehole. Jakápak řehole? Chci to dělat, tak to dělám! Nikdy jsem nemohl přijít na to, v čem je divadlo řehole. V penězích? Tak ty jsou stejně mizerné, jako byly vždycky. A jak ten čas běží a jak nás přibývá, protože v Praze bylo před lety asi čtyřicet divadel a teď jich je tam stovka, tak zároveň ubývá zaujetí, ubývá vnitřního tahu; když

Během zkoušky HORÍ, MÁ PANENKO (2022)
Foto Martin Kusyn

nebudu hrát, tak umřu – s tím když někdo přijde, tak se mu vysmějí. Ale s tímhle my jsme šli k divadlu.“

O DIVÁKOVI

„Lidé nám hercům někdy říkají: bože, ale vy občas hrajete koniny. A to mě rozčiluje. Herec diváka potřebuje jako sůl, ale ne jako vlažného pozorovatele. Říkám, proč nedáte najevo, že se vám naše hraní nelíbí? Klidně nás vypísejte, odejdete z představení, máte na to právo, ale jenom neseďte v hledišti jak mumie! Někteří diváci totiž jako by se báli zasmát, natož uprostřed hry zatleskat; připadá mi, že se bojí dát najevo svůj vlastní názor.“

O DANOSTI PROFESE

„Herec se nemůže z profese vysléknout, má ji jako danost, a tak si vítězství i prohry nosí domů.“

O POCITU POUŽITÉ PLASTELÍNY

„Každá role mi připadá jako hrouda plastelíny po skončené dětské hře. Taková mnohobarevná věc, kterou můžete, ba musíte hladit, znovu si s ní hrát, hníst, formovat, přetvářet, modelovat, pokoušet se z barev i z hmoty vydolovat takový tvar, jaký si představujete. Je to napínavé, vzrušující, k vzteku a někdy i k radosti. A učí vás to poznání a trpělivosti. A navíc – na výsledku je vidět otisk vašich rukou, vaší duše, vašich názorů, způsobu myšlení a také technické zručnosti a dovednosti. Ale i vám ulpí na prstech něco z toho, s čím zacházíte, umažete se, a to je dobře. Když to vyjde a ostatní vám rozumějí, rád se za takovou práci ohlédnete. A tak by to asi mělo být: jednat tak, aby se člověk mohl ohlédnout s čistým svědomím.“

O VOLNOSTI A SVOBODĚ

„Mám moc rád cirkus, ale hrozně nesnáším cirkusové medvědí produkce – pro ty náhubky, ostříhané drápy, klece... pro to nepřírozené a omezující, svazující. Snad je to nutné, ale mně to vadí. Hájit vlastní volnost, svobodu a zdravý rozum, to je asi nejvíc, co se dá dělat.“

Neil Simon (1927–2018)

ZTRACENO V YONKERS

A která rodina je normální?

Překlad **Pavel Dominik**
Režie **Janusz Klimsza**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna **Michal Syrový**
Kostýmy **Marcela Lysáčková**
Výběr hudby **Janusz Klimsza**

Obsazení:
Vít Roleček (Jay), **Robert Finta** (Arty),
Alena Sasinová-Polarczyk (Babička
Kurnitz), **Kamila Janovičová** (Bella),
František Strnad (Louie), **Sabina
Muchová** (Gerta), **David Viktora** (Eddie)

**Česká premiéra 20. ledna 2024 v 18.30
hodin v Divadle Antonína Dvořáka**

„Ztraceno v Yonkers je mojí oblíbenou
hrou především proto, že si myslím, že
je to moje nejhlubší hra. A přitom vůbec
není autobiografická. Neměl jsem takovou
babičku, jaká je ve hře. Neměl jsem ani

Mistr propojení komična
a dramatické hloubky Neil Simon
Foto Irving Penn

NEIL SIMON V NDM

VSTUPE! / činohra / 13. 4. 1974 / DJM
HODNÝ PAN DOKTOR / činohra / 27. 1. 1978 / Komorní scéna v Divadle loutek
DROBEČKY Z PERNÍKU / činohra / 6. 4. 1985 / Komorní scéna v Divadle loutek
SLIBY-CHYBY / muzikál / 7. 6. 1986 / DJM
APARTMÁ V HOTELU PLAZA / činohra / 10. 4. 2010 / DAD
HODNÝ PAN DOKTOR / činohra / 7. 11. 2019 / Divadlo „12“

tetu Bellu. Ale všechny postavy mají svůj
předobraz v konkrétních lidech, které
jsem v životě potkal,“ prozradil v jednom
z rozhovorů americký dramatik Neil Simon.
Jeho hru, ověřenou Pulitzerovou cenou,
budete moct zhlédnout v české premiéře.

Přestože se Simonův styl v průběhu let
vyvíjel, některé základní charakteristiky
můžeme vystopovat napříč celou jeho
tvorbou. Velmi často se Simonovy hry
zaměřují na rodinný život a mezilidské
vztahy. Téměř všechny se odehrávají v New
Yorku a více či méně explicitně zobrazují
obavy americké střední třídy, v případě
Ztraceno v Yonkers příslušníků židovské
menšiny. Hlavními hrdiny jsou patnáctiletý
Jay a o dva roky mladší Arty, jimž v létě roku
1942 končí bezstarostné dětství. Musí se
vyrovnat nejen se smrtí matky, ale i s novým
životem u přísné babičky na newyorském
předměstí. Oba kluci se stávají svědky
jejího bezcitného chování ke zbývajícím
členům rodiny. „Při psaní jsem si vzpomněl
na chlapce z našeho sousedství, kterému
bylo kolem třinácti a byl postižený, jeho
otec si pro něho vždy přišel až ven, bil
ho na ulici a říkal mu: „Říkal jsem ti jasně,
že večere je přesně v 18 hodin!“ A ten
chlapec plakal, jako by mu bylo šest.“

Lidé objevující se v Simonových hrách jsou
frustrovaní, někdy téměř neurotičtí; přesto
však se snaží svým problémům postavit čelem
a hledat jejich řešení. Jsou navíc inteligentní
a vnímaví, jejich jádrem je emocionální střet.
Divák není konfrontován se složitou dějovou

strukturou, ale koncentruje se na jediný, jasně
vymezený konflikt, který je na základě stále
nových faktů dynamizován. „Pořád jsem
přemýšlel, jak je možné, že je celá rodina
tak nefunkční? Bella nemá žádné zdravotní
nebo fyzické problémy, a přesto jakoby
ustrnula na místě. Myslím, že z velké části
za to může její až příliš dominantní matka.
Ta se to ale naučila skrze problémy, kterými
si jako Židovka prošla v tehdejší Německu
a při příchodu do Ameriky. Naučila se,
že cílem v životě není žít, ale přežít! To je
jediné, co všem předává. A právě to je hlavní
důvod, proč rodina není schopna normálně
fungovat.“

Ztraceno v Yonkers je hrou o hledání
osobní svobody, o dospívání, o lidech,
kteří zraňují druhé, protože se jinak neumí
bránit světu, který je daleko brutálnější
a cyničtější než oni sami. Babička Kurnitz
se snaží vyhnout zranitelnosti, protože
zranitelnost je pečetí naší závislosti
na druhých. Ale být zranitelný není slabost,
znamená to také přikládat lidem a vztahům
váhu, tedy milovat a žít! Neil Simon obdařil
postavy velkou dávkou jemného humoru
a jiskřivé ironie, aby svůj boj dokázaly
zvládnout. Ne nadarmo se stal s více
než třemi desítkami her a téměř stejným
počtem filmových scénářů nejúspěšnějším
americkým dramatikem v historii a zároveň
po Shakespearovi nejuváděnějším autorem
na amerických jevištích. (nz)

YONKERS

je město ležící na východě státu New
York ve Spojených státech amerických.
Má 195 976 obyvatel (sčítání lidu z roku
2010), a je tak čtvrtým nejlidnatějším
městem státu New York. Hraničí
s newyorskou čtvrtí Bronx a je vzdálen
pouze 3 km od Manhattanu. Území města
bylo původně osídleno Holanďany v roce
1645. Prvních 200 let své existence to
bylo farmářské městečko se začínající
průmyslovou zónou při pobřeží. V roce
1853 byla postavena továrna na výrobu
výtahů – Otis Elevator Company – jako
první továrna tohoto typu ve světě.
Později přibýly také továrny na výrobu
automobilových součástek a koberců.
Levnější zahraniční konkurence
způsobila uzavření většiny továren
kolem poloviny 20. století. Město se
ale pak stalo žádanou lokalitou bydlení
pro Newyorčany, kteří nechtěli bydlet
na venkově, ale v klidné části města
poblíž centra New Yorku. Kdysi zde také
žila významná židovská populace, ta se
ale výrazně zmenšila. Stále je zde však
možné navštívit synagogu – židovské
centrum Greystone – nebo několik
supermarketů s oddělením košer potravin.

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2023/2024

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)
LABUTÍ JEZERO
Libreto, choreografie: Youri Vámos
Premiéry 16. a 18. listopadu 2023
v Divadle Antonína Dvořáka

RAPSODIE BOHEMIA
Tři choreografové a tři čeští hudební
skladatelé v jedinečném večeru věnovaném
Roku české hudby
Choreografie: Justin Peck, Jana Burkiewiczová,
Viktor Konvalinka
Světová premiéra 11. dubna 2024
v Divadle Jiřího Myrona

OKNO
Choreografie: Jo Strömberg
Světová premiéra 18. května 2024
v Divadle „12“

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

LABUTÍ JEZERO – vizuál
Foto Lucie Maceczková

REPERTOÁR BALETU (LISTOPAD – PROSINEC 2023)

Petr Iljič Čajkovskij
LABUTÍ JEZERO
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování: Alena Hron
Dirigent: Alena Hron / Chuhei Iwasaki
16. 11. (18.30) – premiéra,
18. 11. (18.30) – druhá premiéra,
22. 11. (18.30), 25. 11. (18.30)

Rodion Konstantinovič Ščedrin – Georges Bizet
CARMEN
Choreografie: Jiří Pokorný
Hudební aranžmá: Davidson Jaconello
1. 12. (18.30)

Petr Iljič Čajkovskij
LOUSKÁČEK
– VÁNOČNÍ KOLEDA
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
3. 12. (16.00), 6. 12. (18.30), 20. 12. (18.30),
21. 12. (18.30), 22. 12. (18.30), 25. 12.
(16.00), 30. 12. (16.00), 31. 12. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení a milí čtenáři,

před námi je premiéra *Labutího jezera*! Existuje nespočet verzí tohoto baletu, které se liší především v pojetí hlavních postav Odetty a Odilie. Příběh o princezně zakleté v labuť nikdy svět baletu neomrzí, výzvou se stal například pro Johna Neumeiera (1976), Matse Eka (1987) či Matthewa Bournea (1995), kteří našli v hudebně syté orchestraci Petra Iljiče Čajkovského inspiraci pro nové výklady. Jiní umělci se naopak vraceli k pramenům (jako Alexej Ratmanskij v roce 2016 v souboru Ballet Zürich). Je zřejmé, že choreografové 21. století jsou více přitahováni ve své tvorbě princem Siegfriedem, dávají mu příležitost tančit a odhalit jeho charakter. Princ již není někým druhořadým. Choreografové také zapojují do dění baletu některé další postavy, a tak Rotbart je v pražské verzi dánského choreografa Kennetha Grevea nejen záluďným čarodějem, ale také nápadníkem princovy matky. V poslední ostravské verzi v roce 2013 v choreografii Igora Vejsady byl Rotbart baletním mistrem a drama *Labutího jezera* bylo založené na jeho představitosti.

Nechte se nalákat na novou verzi *Labutího jezera* v choreografii Youriho Vámosa, který ctí klasický baletní odkaz Petípy a Ivanova a zároveň přináší svěží

závan v perlivém modelování pohybu. Příběh není baletní pohádkou, ale skutečnějším, hmatatelnějším a troufám si říct i filmovějším zážitkem.

Doufám, že opět strávíte s námi i předvánoční a vánoční čas! Připravili jsme pro vás sérii představení jedinečné inscenace *Louskáček – Vánoční koleda*. V roli komického a sympaticky potouchlého Dábla si můžete vychutnat Francesca Fasana, který získal za svůj skvělý výkon v této roli užší nominaci na Cenu Thálie.

V pátek 1. prosince také zahrajeme poslední představení *Carmen* v této sezóně a Natalia Adamska (držitelka Ceny Thálie za tuto roli) se rozloučí s ostravským publikem. V případě, že vám předvánoční

shon nedovolí navštívit *Carmen*, budete muset zavítat v březnu do Prahy, kde ji uvedeme ve Stavovském divadle!

Na repertoár také vracíme balet *Coppélia* (27. a 28. ledna 2024) v hlavní roli s Eleonorou Anconou. Komický balet *Coppélia*, inspirovaný povídkou německého romantického autora fantasy a gotických hororů E. T. A. Hoffmanna, je ideálním programem pro rodiny s dětmi!

Přejeme mnoho šťastných dní naplněných novým poznáním s BALETEM!

Lenka Dřímlová

Lenka Dřímlová

Eleonora Ancona (Klára Cratchitová) v inscenaci
LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
Foto Serghei Gherciu

TÉMA

Hudba LABUTÍHO JEZERA

Zkouška LABUTÍHO JEZERA v baletním sále DAD
Foto Serghei Gherciu

Balet vznikl v období, které je hudebními teoretiky u Petra Iljiče Čajkovského nazýváno jako klasické (vznikly tehdy např. III. a IV. symfonie, III. smyčcový kvartet, symfonická báseň *Francesca da Rimini* nebo opera *Evžen Oněgin*). V srpnu 1875 předložil Vladimir Petrovič Begičev a Vasilij Fjodorovič Gelcer Čajkovskému libreto, které čerpalo ze sbírky německých národních pohádek Johana Musäuse *Uloupený závoj*.

Původ samotné pohádky sahá do dávnověku a jeho mýtů, kdy byla labuť zejména ve střední Evropě uctíváným zvířetem. Děj se odehrává na obřadním místě, kterým u pohanských národů bylo mj. jezero. Víme, že o podzimním keltském svátku Samhain se v rituálech setkával svět živých, mrtvých a nadpozemských bytostí.

Čajkovského i jeho bratra Modesta, který později libreto také upravoval, námět možná zaujal i proto, že již koncem

šedesátých let složil Čajkovskij na letním sídle své sestry v Kamence pro domácí divadelní produkci kratičký balet *Jezero labutí*, který se nedochoval, ale jehož motivy s největší pravděpodobností v *Labutím jezeře* zaznívají. Současně vzpomínají, že Čajkovského lákala práce na velkém baletu s rytířskou tematikou (kterou využil v postavě Prince a zobrazení dvora jeho rodičů v I. a III. dějství) a ve světě fantazie (což se naplňuje ve II. a IV. dějství). Možná, že svou roli sehrál i příběh krále Ludvíka II. Bavorského a jeho labutího zámku.

Začátek skladby *Elegie pro smyčce* (Elegy for Ivan Samarin) Petra Iljiče Čajkovského

Zkouška LABUTÍHO JEZERA v baletním sále DAD
Foto Serghei Gherciu

Čajkovskij byl s partiturou hotov za třičtvrtě roku a klavírní výtah nedělal nikdo jiný než Claude Debussy, který byl tehdy na návštěvě u paní von Meck.

Původní premiéra *Labutího jezera* se konala v březnu 1877 v Moskvě. Byl to jeden z mála okamžiků, kdy vstoupil český umělec do světových dějin baletu – choreografem byl Václav Reisinger (1828–1892).

(jh)

„Hudbu nestačí jen cítit, musíte ji také rozumět. Pokud se nám podařilo dosáhnout být jen zlomku, pak jsme netančili zbytečně.“

Youri Vámos

Youri Vámos je ve své verzi nejznámějšího klasického baletu, která skrývá mnoho zajímavostí, inspirovan slavným choreografem Johnem Crankem a jeho verzí *Labutího jezera* uvedenou roku 1963 ve Stuttgartu. Stejně jako Cranko se Vámos rozhodl v baletu použít skladbu *Elegie pro smyčce* (*Elegie pro Ivana Samarina*), která zazní v pas de deux ve 4. jednání. Jedná se o symfonickou skladbu Petra Iljiče Čajkovského, jež je připomínkou skladatelova nadání psát hudbu nejen pro divadelní svět.

Dále se Youri Vámos od Johna Cranka inspiroval při návrzích kostýmů. Joyce Cuoco, která byla kdysi Crankovou sólistkou, se domnívá, že Cranko společně s německým výtvarníkem Jürgenem Rosem vytvořili kostýmy tak, aby vyvolávaly dojem, že jsou všichni tanečníci stejně vysocí. V ostravské verzi se návrhů kostýmů ujal žadaný český výtvarník Roman Šolc.

(ld)

YOURI VÁMOS

Chci, aby divák rozuměl tomu, co tvořím

Foto Serghei Gherciu

Jméno **Youriho Vámos** není ostravským divákům neznámé. V roce 2015 s naším souborem nastudoval choreografii *Carmina burana* a o rok později *Sen noci svatojánské*. V loňské sezóně představil tento původem maďarský choreograf v Divadle Antonína Dvořáka svou verzi *Louskáčka*, letos uvede na téže scéně bezpochyby nejslavnější titul klasického tance – *Labutí jezero*. Fascinován geniální Čajkovského hudbou, dramatickým příběhem i psychologii postav, přibližuje Vámos téměř sto padesát let starý choreografický skvost současnému vnímání světa, zároveň však ctí tradici celovečerních baletů. O svou vizi se s námi Youri Vámos podělil v krátkém rozhovoru.

Jste znám tím, že klasickou baletní literaturu pojmáte po svém. Proč jste se rozhodl zpracovat i nejznámější ze všech baletů, tedy Labutí jezero?

Libreto *Labutího jezera* se opírá o starý německý příběh, v podstatě o pohádku se symbolickými postavami. K tomuto jednoduchému ději vytvořil Čajkovskij velmi silnou a těžkou hudbu. To byl jeden z důvodů, proč jsem se do příběhu ponořil. Přitom jsem se sám sebe ptal: Jaké tajemství se za ním skrývá? Chtěl jsem jej totiž přiblížit skutečnosti a najít odpovědi na otázky,

kté mohou zajímat také mnohé diváky. I za pohádkovým vyprávěním je třeba hledat smysl a význam.

Jak velkou inspirací je pro vás v tomto případě Čajkovského baletní hudba?

Čajkovskij vždy dokázal zkomponovat lepší hudbu, než je libreto, které mu bylo předlohou. Hudba k *Labutímu jezeru* je plná hloubky i smyslnosti. To mi dalo možnost posunout příběh blíže reálnému lidskému životu. Chtěl jsem také hudbu využít k odlišení světa fyzického od světa fantazie, a přitom ji nikde nepřerušit ani nekrátit. Zároveň si neumím představit, že bych na Čajkovského téměř sto padesát let starou skladbu tvořil jinou choreografii než takovou, která vychází z klasického baletu. Neměl bych pocit harmonie mezi tím, co slyším a co do choreografie vkládám.

Do jaké míry jste zasahoval do nejznámější verze Labutího jezera Petipy a Ivanova, která dodnes slouží jako předloha pro většinu uvedení tohoto baletu?

Změnil jsem pouze to, co jsem považoval za nezbytné, ale do zbytku jsem nezasahoval. Například pas de deux, která jsou vrcholem inscenace, vypadají nádherně a je třeba je zachovat. Jiné, menší věci je možné pozměnit. Ale Petipova verze je

mistrovským dílem a já s ním nehodlám soupeřit. Samozřejmě mohu dělat věci trochu jinak, ne tak jak před sto lety, ale jak už jsem řekl – vycházím z původního příběhu a chci v něm objevovat další možnosti, ne se mu vzdalovat.

Zejména na postavu prince Siegfrieda se díváte novou optikou...

Ano, v podstatě mu věnuji celou jednu část, která se obvykle nazývá Bílé dějství. Mám v úmyslu ukázat, co se odehrává v myšlenkách prince Siegfrieda, jakousi jeho vizi, denní snění. Nedíváme se na skutečnost, ale na vnitřní svět protagonisty. Princ je oduševnělý, velmi citlivý a vytváří protipól k Rothbartovi, který je jeho alter egem, fyzickou postavou. Tento rozpor mezi duchovním a tělesným rozměrem je v každém z nás.

V době, kdy *Labutí jezero* vzniklo, si možná lidé pokládali podobné otázky ohledně spirituality a vnitřního světa. Nikdo o tom ale nemohl příliš psát. Dnes už o lidské duši můžeme mluvit a díla v tomto ohledu analyzovat. Tím pádem se i na *Labutí jezero* můžeme dívat jinak: není to jen pohádka, obsahuje v sobě vážná témata a významy. I proto si myslím, že není určeno malým dětem, protože teprve s věkem a zkušenostmi je možné tyto komplikované věci pochopit.

Když se řekne Labutí jezero, nejčastěji si ovšem vybavíme dvojroli Bílé a Černé labutě, tedy Odetty a Odilie. Jak jste přistupoval k ní?

Odetta/Odilie není podle mne příliš komplikovaná role. Bílá labuť představuje spiritualitu a ženskost. Nechce, aby se k ní Princ příliš přiblížil, ale zároveň ho nenechává odejít. Černá labuť je naproti tomu jasná, dělá přesně to, co udělat chce. Potíž je v tom, že tanečnice jsou obvykle schopny skvěle ztvárnit buď Černou, nebo Bílou labuť, málokdy se najdou v obou polohách. Ačkoli samozřejmě existují výjimky. Postava ale nesmí nikdy nudit, jinak by nemohla být středobodem celovečerního baletu, což platí také o roli Siegfrieda.

To musí být pro tanečnice a tanečníky velkou výzvou...

Ano, zvlášť role prince je náročná a komplexní. Divák by měl postřehnout, že jeho duše je trochu nemocná, bolavá. Kdyby tato postava byla černobílá a „normální“, nevzbuzovala by tolik zájmu. Tanečníci jsou obecně zvyklí se hýbat, tančit, ale občas nepřemýšlí nad tím, proč to vlastně dělají. Může pro ně tedy být dobrá škola, když si uvědomí, že balet není pohyb, ale jazyk, kterým vyprávíme. Samozřejmě existuje i abstraktní tanec, jenže já jdu opačným směrem. Přestože ponechávám své tvorbě určitou tajemnost, chci, aby divák rozuměl tomu, co vytvořím.

Snažíte se přiblížit reálnému životu také baletní pantomimu a stylizovaný pohyb?

Balet vždy byl a bude velmi stylizovaný. Je tedy třeba najít formu, která je bližší současnosti, nachází se někde mezi reálným a stylizovaným pohybem a nepůsobí divně. Je na režisérovi či choreografovi, aby docílil toho, že si divák řekne: Kdybych uměl tančit a byl ve stejné situaci, jaká se odehrává na jevišti, udělal bych to stejně. Této mety samozřejmě nemůžeme při inscenaci baletu dosáhnout stoprocentně, můžeme se o ni ale snažit. Kdyby se alespoň částečně povedlo, že nám divák porozumí, nebude naše práce marná.

Moje poslední otázka se týká scénografie a kostýmů. Bude jejich pojetí spíše tradiční, nebo se i tam přesuneme blíže současnosti?

Tento úkol jsem svěřil scénografovi a kostýmnímu výtvarníkovi, kteří myslím pracovali s mou myšlenkou velmi citlivě. Co se kostýmů týče, diváci by měli poznat, že se příběh neodehrává dnes, ale někdy v minulosti. Snažili jsem se pohybovat v rámci jedné epochy, v době, ve které si umíme představit postavy, jako jsou princ, královská rodina i jejich vznešené chování. (tc)

LABUTÍ JEZERO

Choreografie a libreto
Nastudování choreografie

Youri Vámos
Joyce Cuoco, Youri Vámos,
Alexey Afanasiev, Gianvito Attimonelli
Alena Hron
Alena Hron / Chuhei Iwasaki
Daniel Dvořák
Roman Šolc

Obsazení:

Prolog a 1. jednání

Vévodkyně
Siegfried, dítě vévodkyně
Rothbart
Siegfried, mladík
Siegfried
Alter ego Siegfrieda
Benno
Adamo
Odetta, obraz mladé vévodkyně

Veronika Beňová / Dominika Sýkorová
Antonín Grůza / Jakub Nerovský
Barnaby James Packham
Edgar Mateo Navarro / Mario Sobrino / Sachiya Takata
Maxwell Davies / Hugo Fraresso / Federico Labate
Barnaby James Packham
Alessio Corallo / Francesco Fasano / Solieh Samudio
Bernado Costa / Mario Sobrino / Sachiya Takata
Eleonora Ancona / Maria Lovero / Shino Sakurado

2. jednání

Odetta
Malé labutě

Eleonora Ancona / Maria Lovero / Shino Sakurado
Natalia Adamska / Viola Izzo, Andrea Diaz, Ida Frau,
Rita Pires
Dorottya Lengyel / Lucia Alfaro Corcoles, Gvendolin
Nagy / Diede Schuur

Velké labutě

3. jednání

Odilie
Neapolitánský tanec

Eleonora Ancona / Maria Lovero / Shino Sakurado
Natalia Adamska / Giulia Del Grande / Andrea Diaz
Alessio Corallo / Francesco Fasano / Sachiya Takata
Viola Izzo, Fanny Westring
Diana Brandão / Rita Pires, Giulia Del Grande / Ida
Frau, Natalia Adamska / Bianca Loschi, Maria Carla
Ognisanto / Yu Matsumoto
Alessio Corallo / Gene David Goodman / Barnaby
James Packham, Dorottya Lengyel, Teodora Martinez

Dvě italské dívky
Čtyři princezny

Španělský tanec

a další

Joyce Cuoco – asistentka choreografa
Foto Serghei Gherciu

ELEONORA ANCONA

Labutí jezero je pro mne splněný sen

Foto Adolf Horsinka

Tanec studovala v baletní školičce své maminky, později v Turíně a na prestižní Královské baletní škole v Londýně. Nyní je **Eleonora Ancona** již třetí sezónu členkou baletního souboru Národního divadla moravskoslezského, od minulé sezóny navíc v pozici sólistky. V chystané premiéře baletu *Labutí jezero* Youriho Vámosa ji budeme moci vidět ve dvojroli Odetty/Odilie, kterou řada tanečnic považuje za pomyslnou nejvyšší metu. Jak se na tuto ikonickou úlohu připravuje, co jí dělá radost kromě tance a mnoho dalšího nám Eleonora prozradila v krátkém rozhovoru.

V Ostravě žijete a pracujete už téměř tři roky. Jak se vám tu líbí?

Když jsem do Ostravy přijela, byla jsem příjemně překvapená. Je to klidné město, což mám ráda – ocením hezké kavárničky a parky a v Ostravě je spousta zeleně. Miluji nedělní procházky v parku a ráda sleduji, jak se stromy a květiny mění podle ročních období. Zdá se mi, že se za ty tři roky Ostrava posunula dopředu a vzniklo tu hodně nových podniků a zajímavých míst. Mám svůj život tady moc ráda, mám tu přátele a skvělé kolegy v souboru, se kterými se navzájem podporujeme.

z múz Matse Eka. Umělecky i technicky jsem tam hodně vyrostla. I když jsem ještě pořád byla studentkou, prostředí i atmosféra toho místa se blížily profesionálnímu souboru. Škola v Londýně byla naopak velmi akademická – museli jsme nosit uniformy, měli jsme obecné předměty dopoledne a tanec odpoledne. Britský baletní styl je navíc dost specifický, takže to byla velká změna. Royal Ballet School je úžasná instituce, která klade důraz na všechny aspekty života tanečnicka, na jeho fyzické i duševní zdraví. Strávila jsem tam tři roky a výrazně mě to jako umělkyni zformovalo.

Roli Odetty/Odilie v Labutím jezeře, které bude mít již brzy premiéru na jevišti Divadla Antonína Dvořáka, vnímá řada tanečnic jako nejvyšší příčku v kariéře. Jak tuto úlohu vnímáte vy?

Už v minulých sezónách jsem měla možnost tančit velké klasické role, například roli Svanildy v *Coppélii* nebo Kláry v *Louskáčkovi*. *Labutí jezero* je ale úplně jiný svět, je extrémně náročné. Při zkouškách na sále si často říkám, že to snad ani nemůže být skutečnost, že se mi to jenom zdá. A nejen díky baletu samotnému, ale i lidem, se kterými mám tu čest pracovat, Joyce Cuoco a Youri Vámos jsou legendami baletního světa a mně přijde neuvěřitelné, že s nimi mohu zkoušet a učit se od nich. Je to úžasná příležitost a splněný sen.

Cítíte se lépe v roli Bílé, nebo Černé labutě?

V této verzi *Labutího jezera* je Bílá labuť jakousi vizí, idealizací ženy v Princově mysli. Je velmi křehká a nejistá, chce být s ním a zároveň se bojí. Černá labuť nepředstírá, že je Odetta – je to velmi sebejistá žena, která se nebojí ukázat svou ženskost, a snaží se Prince svést. Připadá mi to z psychologického i uměleckého pohledu velmi zajímavé. Vždycky se mi líbila role Černé labutě a cítím se v ní dobře, zatímco Bílá labuť je pro mě náročnější,

Jako Klára Cratchitová v inscenaci LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
Foto Serghei Gherciu

Tanec jste měla možnost studovat v Itálii i Velké Británii. Proč vedla vaše taneční cesta právě tudy a v čem se vzdělávání v těchto zemích lišilo?

Tančit jsem začala v baletní škole mé maminky, když mi byly asi tři roky. Velkou inspirací pro mě vždy byla hudba, když jsem ji slyšela, musela jsem se hýbat. Ve čtrnácti jsem se přestěhovala do Turína a studovala tanec pod vedením Pompey Santoro ze souboru Cullberg Ballet, která byla jednou

V inscenaci HORA
Foto Serghei Gherciu

hlavně ztvárnění její křehkosti. Navíc je potřeba u obou poloh propojit uměleckou, emocionální a technickou stránku, což není jednoduché. Proto hodně pracuji na technice, abych měla svobodu a nemusela na ni tolik myslet. Nicméně mám ráda výzvy, takže hledám způsoby, jak zvládnout jak roli Odilie, tak Odetty, a těším se dokonce i na slavnou codu Černé labutě s třiceti dvěma fouettés (druh piruety – pozn. red.).

Jak se vám pracuje s Yourim Vámosem a Joyce Cuoco?

Když je pozoruji, jak mi předvádějí choreografii, jsem v úžasu. Je neuvěřitelné, jak dobře dokážou role v *Labutím jezeře* ztvárnit. Zopakovat to po nich není vůbec jednoduché, ale už ta příležitost je vidět je k nezaplacení. Při zkouškách se hodně soustředíme na detaily: chůzi, náklon hlavy, pohledy, pozice paží. Dojem z těchto propracovaných gest může divák cítit i na dálku, je to téměř hmatatelné. Youri mi jako inspiraci dává různé obrazy a přirovnání. A potom mi spousta věcí začala dávat smysl.

Zásadní je určitě i souhra s tanečním partnerem. Tvoříte s někým na jevišti ustálený pár, nebo se to mění?

Minulý rok jsem měla téměř v každé inscenaci stejného partnera, Reie Masatomiho, prvního sólistu souboru. Byl mi obrovskou oporou, hlavně během premiér, protože byl klidný (a já jsem nebyla) a měl zkušenosti (a ty jsem neměla). Mohla jsem mu naprosto věřit, protože jsem věděla, že mě podpoří – na jevišti i mimo něj, fyzicky i emocionálně. Byl to nejužasnější partner, jakého jsem si mohla přát. Bohužel se zranil a tuto sezónu s ním tančit nemohu. Teď mám nového tanečního partnera, se kterým se snažíme vzájemně sladit. Je to delší proces, ale věřím, že to bude fungovat.

Jak se kromě práce na baletním sále na roli Labutě připravujete?

Měla jsem to štěstí, že jsem objevila

Které další taneční role ještě patří mezi vaše vysněné?

Kromě *Labutího jezera* je to Kitri v *Donu Quijotovi*, která je mi blízká temperamentem, ale je velmi technicky obtížná. A pak také pas de deux z *Louskáčka*, což jsem si už splnila. Když jsem přijela do Londýna, byla jsem unešená balety *Romeo a Julie* a *Manon*, zejména proto, že hlavní hrdinky jsou skutečné dívky se skutečnými pocity. Na škole jsem navíc měla možnost vyzkoušet si variace z různých baletů a zjistit, co mě baví nejvíce.

Je u vás klasický a současný tanec na stejné úrovni, nebo inklinujete spíše k jednomu stylu tance?

Obojí je pro mě důležité, nedokázala bych si vybrat. Můj přístup k současnému tanci se od doby, kdy jsem přišla do Ostravy, proměnil a mám pocit, že jsem se v něm posunula, ale pořád mě čeká dlouhá cesta. V moderním a současném tanci je možná více svobody, ale když ji najdete i v klasickém tanci se špičkami na nohou, je to ten nejlepší pocit. A naopak: pokud choreografie nesouzní s vaším tělem, můžete se cítit svázaní i v moderním tanci.

Nakonec by mne zajímalo, co je pro vás důležité, abyste se cítila dobře na jevišti i mimo něj?

Číslem jedna je pro mě jídlo a správná výživa. Pokud dostatečně nejím, můj výkon jde okamžitě dolů. Potřebuju také kvalitní spánek, dávám si záležet na tom, abych spala určitý počet hodin. Také se snažím starat se o své tělo a předcházet zraněním. Jsem v divadle vždy hodinu a půl před tréninkem, abych se rozcivila a udělala svůj workout, ve kterém nechybí posilování a protahování oblasti břicha, kolen, kotníků a zad. Do divadla přicházím vždy dostatečně dlouho před představením, abych mohla v klidu vnímat jeho atmosféru. A při přípravě v šatně nejraději poslouchám operu! (tc)

Rei Masatomi (Franz), Eleonora Ancona (Svanilda) v COPPELII
Foto Serghei Gherciu

Návrat komického baletu COPPÉLIA

Rei Masatomi (Franz) v inscenaci COPPÉLIA
Foto Sergei Gherciu

Najít dobré tanečnický je snadné, ale vychovat umělce schopné vyprávět příběh prostřednictvím baletních kroků je velmi náročné...

Když se choreograf se svým týmem vrhne do procesu přezkušování (doobsazení) hlavních rolí, jako jsou například Svanilda, Franz, Coppélius, Nadporučík a Olympia, je to nejnáročnější úkol. Jako asistent choreografa Giorgia Madii jsem měl možnost tento balet několikrát nastudovat s ostravským souborem, a to v různých obsazeních. S každým obsazením je to pro mě nový balet. Záleží na tom, jaké tanečnický mám na sále, jaké osobnosti se sejdou, jaká energie vznikne, když spojíte dva

tanečnický do páru – to vše utváří celkový dojem. Pokud se však tanečnický v díle sami nenajdou, nebude celek fungovat ani ve vztahu k divákům.

V postavě **Svanildy** hledáme nuance v kombinaci „sladkého“ a „slaného“. Je to velmi náročná role z technického, výrazového i hudebního hlediska. Mně osobně práce s pěti různými Svanildami v průběhu času umožnila uvědomit si, jak málo toho o tanečnických skutečně víme. Mnoho nesmělých tanečnic nás nakonec překvapilo svými komediálními schopnostmi, jako **Michaela Vápeníková** a **Brittany Catalinas Haws**. Výkony obou nás hluboce zasáhly a vtáhly diváky do jejich živého, bouřlivého a šťastného vztahu

s Franzem. Velké úsilí vynaložila také jedna z nejmladších Svanild **Eleonora Ancona**, která se rychle vžila do role a v minulé sezóně předvedla svěží, opravdovou, milou a energickou postavu.

Role **Franze** je také vysoce komická. Zpočátku jsme mezi kandidáty hledali přirozenost v jejich „playboyském“ postoji, gestech a v mužnosti. Mezi těmi, kteří se v této roli představili, patří zvláštní zmínka **Reiovi Masatomimu**, který s velkým charismatem a vrozeným humorem přivedl na jeviště výbušného a originálního Franze.

Naopak role **Coppélia** vyžaduje velkou dávku rozvahy a elegance. S různými tanečnickými interprety jsme se zabývali touto postavou metodou introspekce (zkoumání toho, co probíhá v její mysli), abychom odlišili melancholického a osamělého Coppélia z prvního dějství od jeho šťastné a radostné verze z dějství druhého, neboť nakonec najde svou lásku Olympii – dívku, která se od něj příliš neliší. Tanečnický **Barnaby James Packham** jako by během procesu krok za krokem pochopil dramaturgii a vdechl život hloubavému, neškodnému a často komickému Coppéliovi.

Je radost vidět, jak se tanečnický zkoušku po zkoušce mění, rostou a získávají větší jistotu a vydávají se na dlouhou cestu za novými postavami nového příběhu.

Dnes se může Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě pochlubit talentovanými umělci, kteří stále obohacují balet Giorgia Madii **Coppélia**. Diváci se mohou těšit na poslední čtyři představení v novém obsazení v lednu a únoru 2024 v Divadle Jiřího Myrona.

Duilio Ingraffia, asistent choreografa

Oprašování inscenace HORA s Hani Sirkis

Asistentka Ohada Naharina **Hani Sirkis** přijela 19. září, aby doplnila obsazení inscenace a to stávající připravila nejen na novou sezónu, ale také na Mezinárodní festival multimediálního a multižánrového divadla Laterna fest 2024.

Zeptali jsme se jí, jak se tvoří v souboru Ohada Naharina v Batshevě?

Tvoříme většinou samostatně a nápady na různá propojení přicházejí od Ohada. Obecně jsme málokdy ve vzájemném kontaktu. Většina pohybového výzkumu během lekcí gaga probíhá individuálně – vy, vaše tělo a prostor. Není tak podstatné, jestli se těla potkávají.

Můžete to vidět i v Naharinových dílech, není v nich moc duetů ani partnerského tance. Občas dělají tanečnický něco společně, ale není to něco, co by Ohad vyhledával.

(Id)

Ida Frau v inscenaci HORA
Foto Sergei Gherciu

! muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2023/2024

Lionel Bart (1930–1999)

OLIVER!

Oblíbená muzikálová klasika pro celou rodinu

Hudba a libreto: Lionel Bart

Český text: Jiří Josek

Úprava a aktualizace českého textu: Michael

Prostějovský

Režie: Lumír Olšovský

Hudební nastudování: Marek Prášil

Choreografie: Denisa Komarov Kubášová

Uvádíme v licenci Music Theatre International,
www.mtishows.eu

Premiéry 5. a 7. října 2023

v Divadle Jiřího Myrona

Zdeněk Král (1971) – Marek David (1994) –
Tomáš Novotný (1985)

INTERVIEW

Měl to být obyčejný rozhovor

Režie: Marek David

Hudební nastudování: Jakub Židek

Světová premiéra 29. listopadu 2023

v Divadle „12“

Fred Ebb (1928–2004) –

Bob Fosse (1927–1987) –

John Kander (1927)

CHICAGO

Vraždy v rytmu jazzu

Muzikál vznikl na základě hry Chicago Maurine

Dallas Watkinsové

Překlad: Ivo T. Havlů

Režie: Gabriela Petraková

Hudební nastudování: Jakub Židek

Choreografie: Ladislav Cmorej

Uvádíme v licenci Concord Theatrical
Corporation

Premiéry 29. února a 2. března 2024

v Divadle Jiřího Myrona

Cyndi Lauper (1953) – Harvey Fierstein (1954)

KINKY BOOTS

Boty, které mění svět a možná i Ostravu!!!

Na základě filmové předlohy Kinky Boots studia

Miramax autorů Geoffa Deanea a Tima Firthe

Český text: Pavel Bár a Michael Prostějovský

Režie: Gabriela Petraková

Hudební nastudování: Jakub Židek

Choreografie: Ladislav Cmorej

Uvádíme v licenci Music Theatre International
(Europe) Ltd.

Česká premiéra 13. června a druhá
premiéra 15. června 2024 v Divadle Jiřího
Myrona

Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM
je na Instagramu:
muzikalostrava

OLIVER! – Tereza Dostalová (Betty), Michaela Horká (Nancy),
Lukáš Bátor (Lišák Dodger) a dětská company
Foto Kristýna Junková

REPERTOÁR MUZIKÁLU (LISTOPAD – PROSINEC 2023)

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONÁŠ A TINGL-TANGL
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
1. 11. (19.00), 2. 11. (19.00), 11. 11. (19.00), 13. 12. (19.00) – hostování v Beskydském divadle Nový Jičín, 19. 12. (19.00)

Lionel Bart
OLIVER!
Český text: Jiří Josek
Úprava a aktualizace českého textu: Michael Prostějovský
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Joel Hána / Marek Prášil
Choreografie: Denisa Komarov Kubášová, Lumír Olšovský
3. 11. (18.30), 10. 11. (18.30), 21. 11. (18.30), 22. 11. (18.30), 5. 12. (18.30), 7. 12. (18.30), 26. 12. (16.00), 27. 12. (18.30)

Juraj Čiernik – Ivan Vanko – Brigita Cmuntová
O ZAJÍČKOVÍ ZAPOMNÍČKOVÍ
(z cyklu *Tajemství bludných balvanů*)
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Vlastimil Ondruška
4. 11. (17.00), 5. 11. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDELI
Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
7. 11. (19.00), 8. 11. (19.00), 12. 12. (19.00)

Mel Brooks – Thomas Meehan
PRODUCENTI
Překlad a české texty: Adam Novák
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
12. 11. (16.00), 30. 11. (18.30) – zadáno, 31. 12. (16.00)

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim – Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
Překlad: Jiří Josek
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Lucie Holánková
16. 11. (18.30), 17. 11. (16.00), 21. 12. (18.30)

Stephen Sondheim – Hugh Wheeler
SWEENEY TODD: Ďábelský lazebník z Fleet Street
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Adam Sedlický
18. 11. (18.30), 14. 12. (18.30), 15. 12. (18.30)

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
Český text: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
25. 11. (18.30), 26. 11. (16.00), 17. 12. (15.00), 30. 12. (16.00)

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný
INTERVIEW
Režie: Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
29. 11. (19.00) – premiéra, 2. 12. (19.00), 6. 12. (19.00), 16. 12. (19.00), 22. 12. (19.00)

Tim Rice – Andrew Lloyd Webber
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Přebásnil: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
9. 12. (18.30), 10. 12. (16.00), 28. 12. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí příznivci muzikálu,

tak se nám nová muzikálová sezóna pěkně rozjela velkolepou podívanou s názvem *Oliver!* Je to jeden z neúspěšnějších muzikálů pro celou rodinu a za více než 60 let své existence se ze světových jevišť nikdy nevytratil. A to i přesto, že jeho nedílnou součástí je dětská company a dva hlavní představitelé v útlém dětském věku, takže ze svých rolí rychle vyrostou. I s takovými překážkami se divadlo v čele s hostujícím režisérem Lumírem Olšovským musí potýkat. Ale zatím si všichni užívají úspěchu, který tato novinka na scéně Divadla Jiřího Myrona skládá.

Když před několika lety zahájila provoz naše komorní scéna Divadlo „12“, měli jsme všichni radost. Vytvořil se totiž prostor pro skvělé komorní muzikály, které by se na velkém jevišti takřka ztratily. Považujeme za správné uvádět zde nejen světově úspěšné tituly, ale dát také prostor původní tvorbě. Právě tu koncem listopadu reprezentuje titul s názvem *Interview*. Jde o komorní hudební drama mezi dosti

Tomáš Savka získal za svou roli v PRODUCENTECH Cenu Thálie 2023
Foto Kristýna Junková

neomaleným rozhlasovým novinářem a ambiciózní zpěvačkou, která však na většinu jeho otázek nemá příliš chuti odpovídat. Autory této novinky jsou skladatel Zdeněk Král, libretista a režisér Marek David a textař Tomáš Novotný. Věřím, že tak skvěle doplní divácky nesmírně úspěšnou hudební komedii *Jonáš a tingl-tangl* a monodrama krále světového muzikálu Andrewa Lloyda Webbera *Lip se loučí v neděli*.

Samozřejmě na našem repertoáru zůstávají i osvědčené hity *Jesus Christ Superstar* nebo *Producenti* a samozřejmě i *Sweeney Todd*.

A mám radost, že si za hlavní roli vykutáleného broadwayského producenta Maxe Bialystocka odnesl v letošním klání již svoji druhou Cenu Thálie Tomáš Savka. Úspěchem je bezesporu i nominace Michaely Horké za roli Paní Lovettové v inscenaci *Sweeney Todd*.

Krásné muzikálové zážitky Vám přeje

Gabriela Petránková

Gabriela Petránková

VZPOMÍNKA

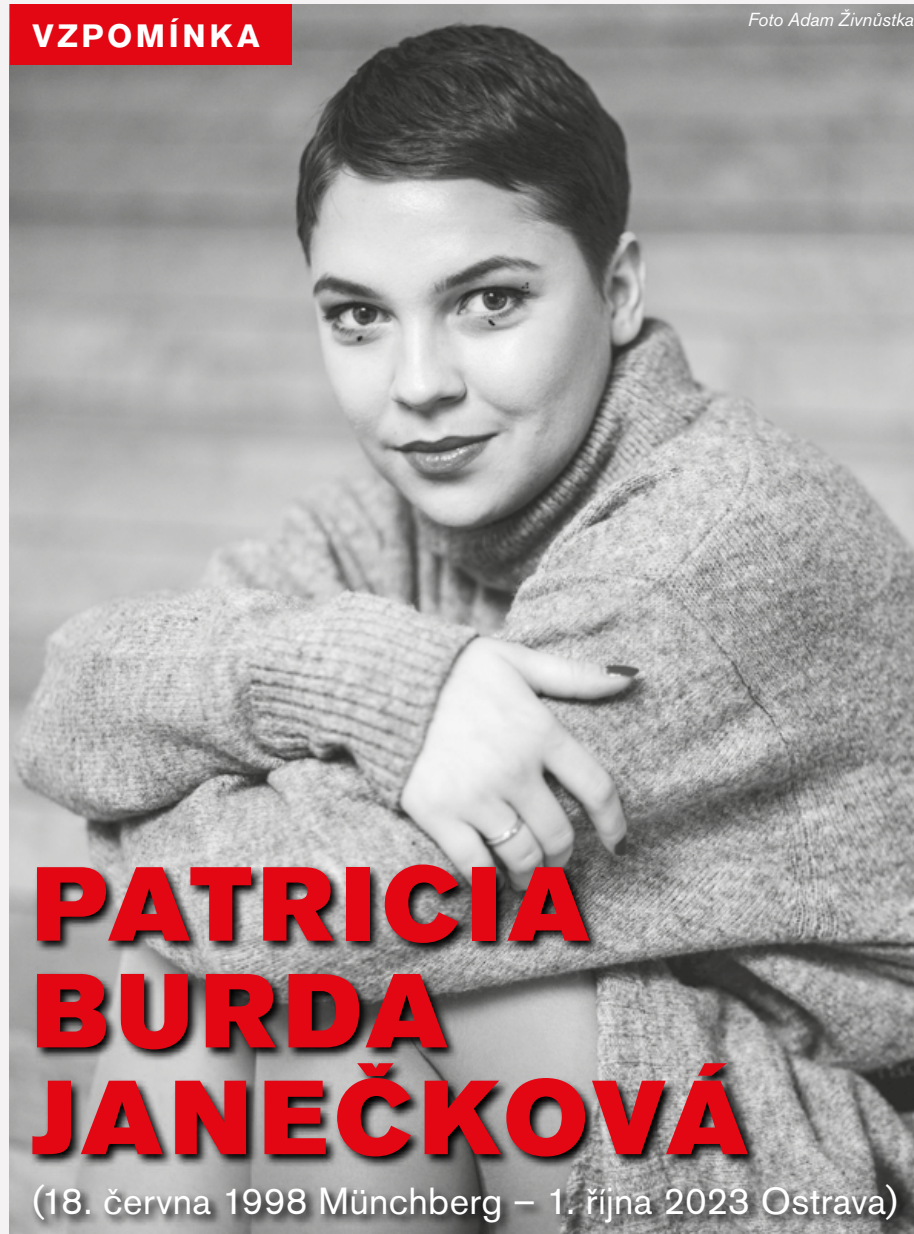

Foto Adam Živnůstka

PATRICIA BURDA JANEČKOVÁ

(18. června 1998 Münchberg – 1. října 2023 Ostrava)

Sbohem, Patricie...

„*Máme to na tomto světě jenom půjčené,*“ prohlásil jistý moudrý muž. Když se loučíme s našimi předky, je to bolestné. Když odcházejí naši vrstevníci, začneme si mnohé uvědomovat. Když jsme ale nuceni dát poslední sbohem někomu, kdo by měl mít svoji budoucnost ještě desítky let před sebou, a věcí logiky by se spíše jednou měl rozloučit on s námi, zdá se nám to kruté a nepochopitelné. I to se ale bohužel někdy stává realitou.

Zdálo se, že má naše kolegyně Patricia Janečková před sebou skvělou kariéru. Svým talentem, profesní zdatností i přirozeným kouzlem osobnosti učarovala snad každému, kdo s ní pracovně nebo v soukromí byl v kontaktu. I náš muzikálový soubor s ní měl spoustu plánů – a ona s námi. Řadu skvělých rolí měla za sebou a další jsme plánovali. Jedna z nich byla dokonce pevně zakotvena v dramaturgickém plánu a vstupenky byly již v prodeji. Člověk mluví, pámbu mění. Nebo chcete-li, osud nám kříží plány a nic s tím nenaděláme.

Jako blesk z čistého nebe přišla před časem zpráva, že byla mladé Patricii diagnostikována zákeřná choroba, kterou bychom u ženy v tak mladém věku spíše nečekali. Bojovala s ní statečně a s tvrdou realitou i svými pocity se otevřeně světovala na sociálních sítích. Nějaký čas se dokonce zdálo, že svůj boj vyhrává. Ukázalo se však, že pravý opak je pravda. I tuto krutou ránu osudu však Patricie nesla statečně. Chut do života i práce jí určitou dobu nevzalo ani vědomí, že v tomto boji nemá šanci zvítězit. Sama přišla s myšlenkou nutné alternace muzikálu *Interview*, kterou jí autoři psali takřka na tělo. To, že se ale plánované premiéry nedočká, netušila ještě v létě ani ona sama, ani my. Pochopitelně si ji na jevišti budeme představovat, a proto považujeme za samozřejmé, že tuto inscenaci věnujeme její památce. To je ale jen slabá náplast na bolest, kterou nad jejím odchodem všichni cítíme...

Gabriela Petránková
šéfká souboru muzikál

PATRICIA BURDA JANEČKOVÁ

Začínala v Operním studiu NDM, jako desetiletá zvítězila v konkurzu Janáčkovy filharmonie Ostrava a dostala poprvé možnost zpívat se symfonickým orchestrem. Poprvé samostatně koncertovala v roce 2011 v Bratislavě. V roce 2014 se stala absolutní vítězkou celosvětové pěvecké soutěže Concorso Internazionale Musica Sacra (Řím) a získala stipendium na pěvecké kurzy v Arezzu, kde pracovala pod vedením Renata Brusona.

Studovala operní zpěv na Fakultě umění Ostravské univerzity pod vedením Evy Dřizgové-Jirušové. Absolvovala řadu vystoupení na galakoncertych a festivalech doma i v zahraničí (mj. Mezinárodní hudební festival Petera Dvorského, Národní festival Smetanova Litomyšl, Les musicales de Louvergnay, Mezinárodní hudební festival Český Krumlov); spolupracovala s mnoha českými a slovenskými symfonickými orchestry.

V roce 2015 debutovala na dvou slovenských operních scénách (Státní divadlo Košice: *Figarova svatba* – Barbarina; Slovenské národní divadlo: *Kouzelná flétna* – Pamina), o rok později absolvovala několik velkých koncertů v České republice, mj. Novoroční koncert ve vídeňském stylu s Janáčkovou filharmonií Ostrava, a získala tři ocenění na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Od roku 2017 spolupracovala mj. se souborem Collegium Marianum (inscenace barokní opery *Acis a Galatea*) a s Janáčkovým komorním orchestrem. Zpívala mj. s Peterem Dvorským, Adamem Plachetkou (s nímž nahrála duet na své první CD v roce 2011), Štefanem Kocánem, Romanem Janámem nebo Evou Dřizgovou-Jirušovou.

V Národním divadle moravskoslezském se jako sólistka představila v souboru opery (Annie v Brittenově titulu *Hrajeme operu!* – *Komínček*) a od sezóny 2022/2023 byla členkou muzikálového souboru, kde v posledních letech ztvárnila několik zásadních úloh (Julie v inscenaci *Romeo a Julie, poselství lásky*, dvojrole Pamela Penrosová / Nathalie v *Květinách pro paní Harrisovou*, Marianna v muzikálu *Harpagon je lakomec?*, Maria ve *West Side Story* či Johanna v muzikálovém thrilleru *Sweeney Todd: Ďábelský lazebník z Fleet Street*).

Na divadelním jevišti stála naposledy 20. června 2023 v roli Marii v muzikálu *West Side Story*.

Lionel Bart (1930–1999)

OLIVER!

Oblíbená muzikálová klasika pro celou rodinu

Úvodní číslo muzikálu
Foto Martin Popelář

Reprízy 3. 11. (18.30), 10. 11. (18.30), 21. 11. (18.30), 22. 11. (18.30), 5. 12. (18.30), 7. 12. (18.30), 26. 12. (16.00), 27. 12. 2023 (18.30) v Divadle Jiřího Myrona

Nejnovější titul muzikálového souboru NDM **Oliver!** vychází ze slavného, téměř dvě stě let starého, ale stále oblíbeného románu Charlese Dickense *Oliver Twist*. Příběh sirotka Olivera a jeho pouti z provinčního sirotčince přes eskapády s Faginovou londýnskou partou dětských zlodějíčků až do laskavé péče starostlivého pana Brownlowa totiž dodnes dojmá jak čtenáře Dickensovy knihy, tak diváky její muzikálové adaptace z dílny anglického skladatele, libretisty a textaře Lionela Barta. Muzikál je určen divákům všech generací, které bezpochyby zaujmou kromě vynikajících dospělých herců také neméně skvělí dětské protagonisté. Kromě čtyř malých herců, alternujících hlavní role Olivera Twista a Lišáka Dodgera, se na představení podílí početná dětská company, bez které by jej nešlo realizovat. Většina účinkujících dětí pochází ze dvou sborových těles, která zaujmají v kulturním životě našeho kraje výjimečné postavení – **Operního studia NDM a sboru Permonik** (oficiálním názvem **Permonik Choir Karviná**). Velký podíl na jejich působivých hereckých, pěveckých a tanečních výkonech mají kromě zkušeného režiséra Lumíra Olšovského, dirigenta Marka Prášila a sbormistryně Martiny Juríkové také choreografka Denisa Komarov Kubášová a její asistentky Jana Tomsová a Veronika Bučková. Na přípravě dětí z Operního studia NDM spolupracovala i jeho vedoucí Lenka Živocká.

JAN PRAŽÁK

Oliver Twist

Od čtyř let hraje na akustickou a v současnosti i na elektrickou kytaru, a to i se svým otcem v jeho kapele. Na ZUŠ Leoše Janáčka v Havířově se od pěti let zdokonaluje ve hře na kytaru, od sedmi let také ve hře na bicí nástroje. Jako samouk hraje na ukulele, basovou kytaru, zpívá a zkouší i hru na klavír. Má rád fotbal, florbal a lyžování. Hlavní role v muzikálu *Oliver!* je jeho první zkušeností s účinkováním na divadelním jevišti.

ROSTISLAV RADECKI

Oliver Twist

Narodil se v Praze, ale od svých dvou let bydlí v Petrovicích u Karviné. Je velmi zvědavý, rád zjišťuje, jak věci fungují, a miluje matematiku (v současnosti ho můžete často potkat s kalkulačkou zavěšenou na krku). Po vzoru své sestry rád zpívá, proto již dávno toužil zapsat se co nejdříve do sboru Permonik. Muzikál *Oliver!* je jeho první divadelní zkušeností, díky které navíc může po boku kamarádů rozvíjet své pěvecké, pohybové i dramatické dovednosti.

LUKÁŠ BÁTOR

Lišák Dodger

Narodil se v Opavě. Zpěvu se věnuje od tří let, na klavír začal hrát v pěti letech. V obou oborech získal několik prvních cen na soutěžích základních uměleckých škol a na mezinárodní soutěži Pro Bohemia. Baví ho muzikálové divadlo, film, čtení fantasy literatury a hra na rozličné hudební nástroje. Rád poslouchá klasickou hudbu, rock a metal.

FILIP ŠKANDERA

Lišák Dodger

Pochází z Bílovce, kde navštěvuje základní školu. Ve volném čase se věnuje hlavně sportu, hraje závodně tenis a fotbal. V loňském roce se zúčastnil finále Mistrovství ČR v parkouru v disciplíně speed-run. Od šesti let hraje na klavír a sólově zpívá v ZUŠ v Bílovci, od roku 2021 navštěvuje také Operní studio NDM pod vedením Lenky Živocké.

Rostislav Radeckí (Oliver Twist), Juraj Čiernik (Fagin) a dětská company
Foto Martin Popelář

„Kde se láska ukrývá
a proč se mi vyhýbá,
možná celíčkový svět
prochodím,
než se já
setkám s tím,
kdo mi řekne: Mám...,
kdo mi řekne: Mám tě rád!“

z textu písně sirotka Olivera *Kde se láska
schovává* v překladu Jiřího Joska

OPERNÍ STUDIO NDM

Domácí Operní studio NDM je jednou z platforem Národního divadla moravskoslezského, díky které se děti mohou učit různým formám umění přímo na půdě divadla a své dovednosti pak uplatňovat na ostravských jevištích. Operní studio vzniklo před třiceti lety během příprav premiéry Janáčkovy opery *Přihody lišky Bystroušky*, kdy si režisér David Sulkin přál obsadit do dětských rolí děti, a nikoliv dospělé pěvkyně, jak bývalo zvykem. Proto již v roce 1993 uspořádal konkurz, aby vybral nadané děti se schopností prosadit se na divadelním jevišti. Tehdejší šéf opery NDM Luděk Golat poté přišel s myšlenkou, že by děti mohly v rozvíjení svého uměleckého nadání pokračovat a podílet se i na dalších inscenacích divadla. Jednalo

Rostislav Radeckí (Oliver Twist), Filip Škandera (Lišák Dodger) a Juraj Čiernik (Fagin)
Foto Kristýna Junková

Jan Pražák (Oliver Twist) a Lukáš Bátor (Lišák Dodger)
Foto Kristýna Junková

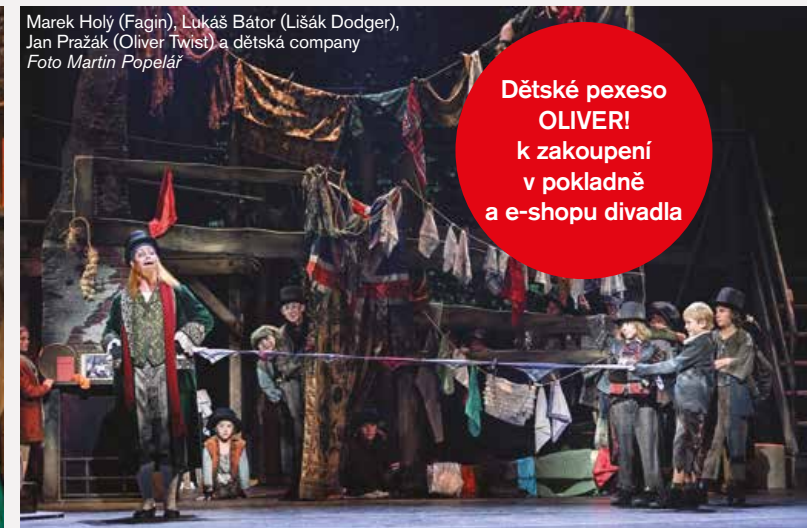
se tehdy o republikový unikát, protože zatímco baletní „školičky“ působily v rámci divadel poměrně běžně, dětské operní studio fungovalo pouze v Ostravě. Studio bylo oficiálně ustanoveno v roce 1994, kdy byl vypsan další konkurz na rozšíření řad dětských členů. Do dnešních dnů se Operní studio NDM pod vedením Lenky Živocké podílelo na takřka stovce inscenací všech čtyř souborů. Ačkoliv valnou většinu z nich tvoří operní díla, výjimkou nejsou činohry ani balety a samozřejmě ani muzikály – v posledním desetiletí děti ze studia účinkovaly například v inscenacích *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita*, *Romeo a Julie*, *poselství lásky*, *Kočky* nebo *Děj se co děj (Anything Goes)*. Kromě inscenací NDM se studio prezentuje i koncerty a samostatnými projekty.

PERMONÍK CHOIR KARVINÁ

Permonik Choir Karviná tvoří celkem sedm sborů a 240 zpěváků – děti, mládež i dospělí z Karviné a širokého okolí. Těleso vzniklo v roce 1966 díky manželům Evě a Ivanovi Šeinerovým; v současné době působí na Základní umělecké škole v Karviné. Permonik bývá často hostem komorních i symfonických orchestrů, ale věnuje se také spolupráci s populárními

umělci (např. Tomášem Klusem, Ewou Farnou, Tomášem Kočkem, Jaromírem Nohavicou, Štěpánem Kozubem, skupinami Mirai či Queenie). Sbor zpívá na koncertech, soutěžích a festivalech v osmnácti zemích čtyř kontinentů – všude se snaží především o naplnění svého motta: „*Zpívání je radost*.“ V roce 2018 byl Permonik poctěn Cenou Jantar v kategorii Hudební těleso roku, od Unie českých pěveckých sborů obdržel ocenění Sbor roku 2019. Uměleckou vedoucí je stále paní Eva Šeinerová, sbormistryněmi Martina Juríková (která působila u muzikálu *Oliver!* i jako sbormistryně celé inscenace), Karina Grimová, Zuzana Nerovská a sbormistrem Ondřej Kočí, kteří všichni v Permoniku vyrostli a získávali v něm cenné hudební a sbormistrovské zkušenosti. Muzikál *Oliver!* je pro všechny „permoníkovské“ děti prvním setkáním se světem hudebního divadla. Účinkují v něm chlápci napříč všemi sbory Permoniku – od nejmladších Permoníčků, tj. absolventů 1. třídy, až po zkušenější členy Koncertního sboru Permonik. Všichni pak spolu zpívají v Chlapeckém sboru Permonik, který vznikl teprve před pěti lety a doplnil tak poslední chybějící typ sboru karvinské pěvecké rodiny. (bar)

Marek Holý (Fagin), Lukáš Bátor (Lišák Dodger), Jan Pražák (Oliver Twist) a dětská company
Foto Martin Popelář

Dětské pexeso OLIVER! k zakoupení v pokladně a e-shopu divadla

INTERVIEW O INTERVIEW

Rozhlasové studio, nerudný a lehce vyhořelý moderátor, zpěvačka, která o sobě nerada mluví. To jsou tři základní ingredience nového autorského muzikálu *Interview*. Ten vznikl speciálně na míru našemu divadlu. S představiteli dvou hlavních (a také jediných) rolí **Veronikou Borákovou (Nikou)** a **Tomášem Savkou** jsem se sešel na konci září, tedy necelý měsíc před začátkem zkoušení. Oba se při rozhovoru setkali poprvé. Sedli jsme si přímo na jevišti Divadla „12“, abychom se pobavili o jejich začátcích ve zpívání, o tom, jak být na jevišti svobodný, a o vztahu k rozhlasovým rozhovorům.

Kdy jste poprvé zpívali před lidmi?

Tomáš: Já si pamatuju, že jsem na základní škole dojetím rozbrečel nejpřísnější učitelku, když jsem zazpíval O hřebíčku zahradnický. Bylo mi tak šest a pamatuju si to, jako by to bylo dneska.
Veronika: My jsme měli ve školce hudební kroužek, kde si mě všimla paní vychovatelka. Dělalí jsme různé lidovečky před dětmi i před rodiči. Zpívala jsem pak i v zušce. Vlastně si ani nepamatuji dobu, kdy bych nezpívala. Vždycky to pro mě bylo přirozené.

A kdy jste si uvědomili, že byste se zpíváním chtěli živit?

Veronika: Já jsem nikdy nechtěla nic jiného. Hudbu a písničkářství, svoji tvorbu jsem chtěla dělat vždycky. Takže asi od té doby, kdy jsem byla schopna přemýšlet sama za sebe.
Tomáš: Na gymplu, po půl roce totálního živoření z různých předmětů typu fyzika, chemie, matematika, jsem zjistil, že máme partnerskou školu – hudební gymnázium

v Německu, v Ambergu. Tak jsem ze čtyřky z němčiny do konce roku udělal jedničku, protože to byla podmínka pro přijetí. A šel jsem do Německa, kde jsem kromě studia houslí začal chodit na sólový zpěv k jedné profesorce, která se zároveň živila jako barová zpěvačka. Uvědomil jsem si, že zpěv je svobodnější než housle, které mě omezují, protože na ně musím denně cvičit a dříť, a vlastně to nejsem já: je to ten nástroj. Kdežto takhle ve zpěvu jsem jenom já.

Ty jsi ten nástroj.

Tomáš: Já jsem ten nástroj.

Veroniko, ty jsi vystudovala skladbu, děláš vlastní tvorbu. Jaký je rozdíl mezi tím zpívat svoji hudbu a hudbu, kterou napsal někdo jiný?

Veronika: No nikdo mi do toho nekecá. Mám absolutní volnost, co se týče třeba způsobu zpěvu. Můžu například zpívat víc klasicky, anebo třeba přidat prvky etniky. Takže když jde o moji tvorbu – je to naprostá volnost a kreativita. A u cizí tvorby je pro mě důležitý pocit, že to jde ze mě. Člověk fyzicky cítí všechno, co se v něm děje, když zpívá. A to, že skrze sebe můžu prezentovat umění někoho jiného, je fajn.

Tome, v čem ty vidíš největší rozdíl, když stojíš na jevišti za sebe a za postavu?

Tomáš: Když mám koncert, tak chci působit pozitivně, aby měli lidi zážitek. Mé vystoupení může být i dojemné. Zato v divadelní postavě se můžeš odvážit něčeho, do čeho bys za sebe třeba nešel, protože by ses bál, že by to mohlo být pro lidi nepřijemné. Můžeš zkrátka otevřít ještě jiné dveře. A když postavu vezmeš za svou,

což je předpoklad toho, proč to děláme, tak jsi taky svobodný, ale zase jinak. Neříkám svobodnější, ale taky svobodný.

A co když máš hrát postavu, která ti není vlastní charakterem?

Tomáš: No musíš se jí zabývat. Já to například dělám tak, že pozoruju lidi kolem. A když vypožoruji nějakou vlastnost, která by se mi zrovna hodila, tak ji použiju.

V jedné recenzi na tvorbu Niky se píše, že její texty se vyrovnávají s osobními vztahy, s vyumělkovaností světa kolem nás, s falešným zdáním dokonalosti. To jsou zároveň témata, která se objevují i v našem muzikálu. Moderátor a zpěvačka se setkávají v rozhlasovém studiu a mají omezený čas na rozhovor. Do toho pořád blíká červené světlo „on air“, které nenahrává klidnému a upřímnému dialogu. Čas na odpovědi je prostě omezený. Kde je podle vás hranice toho, kdy o sobě člověk vytváří určitý mediální obraz a kdy je opravdový?

Tomáš: Jinak jednáš ve dvaceti a jinak později. Někaké rozhovory v rádiu mám za sebou. Vždycky jsem byl nervózní a hrozně mě sužoval omezený čas na odpověď a okolnost, že vyjádření musí

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný	
INTERVIEW	
Měl to být obyčejný rozhovor	
Hudba	Zdeněk Král
Libreto	Marek David, Tomáš Novotný
Texty písní	Tomáš Novotný
Režie	Marek David
Hudební nastudování	Jakub Židek
Hudební supervize	Zdeněk Král
Scéna a kostýmy	Marka Cpin
Námět a dramaturgie	Gabriela Petráková
Dramaturgie	Hana Nováková
Sound design	Ondřej Černocký

Obsazení:
Veronika Boráková (Zpěvačka),
Tomáš Savka (Moderátor)

Dále účinkují sólisté instrumentalisté orchestru souboru muzikálu NDM (klavír, perkuse, saxofon, basová kytara)

Světová premiéra 29. listopadu 2023 v 19 hodin v Divadle „12“

Reprízy 2. 12. (19.00), 6. 12. (19.00), 16. 12. (19.00), 22. 12. 2023 (19.00) v Divadle „12“

Veronika Boráková alias Nika
Foto Olga Staňková

být přesné, aby bylo tvoje a nevyznělo blbě. To je děsný stres. Učil jsem se to postupně. Pokud je otázka nepříjemná, je dobré vědět, jak z ní pryč. Je totiž strašně nevděčné, když se tě někdo zeptá na něco, o čem nechceš mluvit, ty teda rychle zareaguješ, a on tě vypne a pustí tam písničku. V tu chvíli to prostě není tvoje odpověď. A to je nebezpečné.

Takhle to přesně dělá náš Moderátor z Interview, kterého hraješ.

Veronika: Pro mě je dost zásadní rozdíl, jestli z toho člověka, který se mě ptá, mám pocit, že ho moje odpověď zajímá, anebo ne. Takže, když cítím, že je to jenom proto, aby

Návrhy kostýmů Marka Cpina

měl pár řádků a hotovo, tak nemám potřebu se víc ukazovat a otvírat.
Tomáš: Tak to se ti bude hodit ke tvé roli. Protože to je přesně ono.

No, ale když pochopíte, že vás ten druhý neposlouchá, tak jak zareagujete? Utnete rozhovor?

Tomáš: Takhle to dělám já. Já už to prostě klidně řeknu. Když mám pocit, že mě ten druhý neposlouchá, tak nemám potřebu odpovídat.
Veronika: Tak tam jsem se ještě nedostala, to ještě neumím.
Tomáš: To přijde, neboj. Vy holky to děláte diplomatictěji.

Tomáš Savka
Foto Kristýna Junková

A na závěr: kdybyste si měli představit, že máte svůj rozhlasový pořad, jak by se jmenoval a koho byste si tam pozvali?

Tomáš: Já děsně rád poslouchám dva rozhlasové pořady: *Host Lucie Výborné* a *Blízká setkání Terezy Kostkové*. To jsou dva pořady, do kterých bych já osobně šel velmi rád, protože mám pocit, že právě obě moderátorky totálně poslouchají, co jejich host říká. O svém hostu ví naprosto vše, co mají vědět. Takže jestli by můj pořad v rádiu měl být o něčem, tak by tam museli být hosti, které znám, se kterými vím, že bych si měl co říct.
Veronika: Mně by asi nevadilo, kdyby se tam objevovali pro mě cizí lidé. Nicméně bych potřebovala, aby dělali něco, co mě fakt zajímá. Abych se chtěla dozvědět víc. Docela se mi líbí název *Intermezza*. Část dne prostě poslouchej a pak se vrať, kam chceš. Ty jsi neřekl název.
Tomáš: Já nevím, setkávání, potkávání s mými blízkými nebo tak něco.

Já vám moc děkuji za naše první společné setkání. A těším se na celé zkoušení. A v listopadu zlomme vaz!

(mad)

Moderátor	Tohle přece nejde! To tu mám bejt sám? Je to pořad pro dva. A vy jste můj host!
Zpěvačka	Vždyť jste tady ve dvou, jak tak počítám Vidím tady vás a vaši ubohost Když jí dáte slovo, tak i ona vám Bude to fajn pokec
Moderátor	Já se omlouvám!
Úryvek z textu připravovaného muzikálu	

BLAHOPŘEJEME

TOMÁŠ SAVKA / 40 let na světě / 10 let v Ostravě

Foto Martin Popelář, Roman Černý

ZPRÁVY Z MUZIKÁLU

JEŽÍŠ JE VĚČNÝ!

Poslední večere – uprostřed Lukáš Vlček (Ježíš Kristus)
Foto Martin Popelář

Již plných sedm let uplynulo od premiéry legendární rockové opery Andrewa Lloyda Webbera a Tima Rice **Jesus Christ Superstar** na scéně Divadla Jiřího Myrona. A právě tato inscenace se 9. prosince dočká stého uvedení. A hraje se dál...

„Ježíš“ je s největší pravděpodobností nejúspěšnějším zahraničním muzikálem na našich scénách. Při české premiéře v Divadle Spirála v roce 1994 se hrál nepřetržitě celé čtyři roky a dočkal se téměř

tisíce tří set repríz. Následovaly koncertní verze ve sportovních halách v původním obsazení s Kamilem Střihavkou, Danem Bárto a Bárou Basikovou v hlavních rolích. Další byly inscenace v Městském divadle Brno a v roce 2010 v Hudebním divadle Karlín, kde se hraje dodnes. Dá se říci, že od české premiéry z jevišť u nás nikdy nezmizel. Ostravská verze se však od předchozích v mnohém liší. Především naprosto novým hereckým obsazením a také celkovou rejižní koncepcí Jiřího Nekvasila. Ten se oprostil

od historizujících prvků a zasadil celý příběh do současných pašijových her. Za kulisu mu posloužila scénická replika nedávno zrenovované katedrály Božského Spasitele na náměstí Msgre Šrámka před Divadlem Jiřího Myrona. Příběh tak získal nového genia loci a byla zdůrazněna jeho nadčasovost.

Sto repríz v repertoárovém divadle se považuje za mimořádný úspěch. Je skvělé konstatovat, že se s tímto jubileem u muzikálového souboru NDM setkáváme nezdědká. (mp)

VÝROČÍ

Jako úředníček Ptíčin v inscenaci
KDYŽ ZPÍVÁ MÁJ (1959)
Foto František Krasl

OTAKAR VIKTORIN

Bohém v tom dobrém
slova smyslu

(1. 11. 1923 Praha-Karlín – 12. 12. 1998 Ostrava)

Angažmá v ostravské operetě:
1946–1950, 1954–1978

„Při jednom představení Falkovy Rozvedené paní v Karlíně za mnou přišla jedna paní a nabídla mi angažmá sólisty do ostravské operety. Tehdy jsem si jako nafoukaný Pražáček myslil, jak tam zazářím. Velice brzy mě však nafoukanost přešla. Vedle vynikajících

kolegů – Františka Bydžovského, Karla Třebického, Adolfa Minského, Josefa Kobra a pochopitelně dirigenta Vladimíra Brázdy – jsem si najednou připadal velice malý a v duchu jsem toužil být jednou tak tak dobrý jako oni.“

Takto se svěřil Otakar Viktorin v jednom novinovém rozhovoru se svými pocity při příchodu do Ostravy. A jeho touha se vyplnila! Během zdejšího dlouholetého

Vrchní číšník Leopold v operetě U BÍLÉHO KONÍČKA (1969)
Foto František Krasl

uměleckého působení se stal jednou z pěveckých a hereckých legend ostravské operety! Přátelé, známí i jeho obdivovatelé jej důvěrně nazývali Oto, a i když si připomínáme sté výročí jeho narození, neustále zůstává v paměti mnoha ostravských divadelníků a diváků.

Svůj pěvecký talent rozvíjel už v dětství na kostelním kůru. Zpívání ho tak nadchlo, že v něm dále pokračoval v různých pěveckých sborech, i když se učil na hodináře. V roce 1945 se odhodlal přijít na konkurz do sboru Velké operety a byl s nadšením pánů Kulínského, Holzingera a Motyčky okamžitě přijat jako první tenor. Ještě téhož roku přešel do operety karlínské a začal také studovat zpěv na pražské konzervatoři. Avšak studium opustil díky nabídnutému ostravskému angažmá, chvíli také pobýval v Opavě a v Olomouci, ale od roku 1954 zůstal věrný už jenom ostravské operetě.

Byl nesmírně muzikální a měl smysl pro rytmus. Dirigent Vladimír Brázda jej označil za jednoho ze svých milovaných sólistů a za opravdového kumštýře – výborného zpěváka, herce a komika. Jeho doménou byli především tzv. mladokomici, třebaže paleta rolí, které byl schopen ztvárnit, byla opravdu pestrá! Od opery (Principál v *Prodané nevěstě*, Parpignol v *Bohémě* či Sebastiano v *Bouři*) přes skoro všechny klasické operety po muzikály (Frank v *Lodi komediantů*, Kornelius Hackl v *Hello, Dolly* či Freddy v *My Fair Lady*). Popularita Oty Viktorina byla veliká a často spolu se svými neméně slavnými kolegy (Josef Kobr, Vladimír Brázda, Kosta Holubář, Karel Šíp st., Liběna Astrová, Helena Riehslová a další) natáčel v rozhlasu a televizi, ať už to byl operetní cyklus *Skříňka s líčidly*, nebo rozhlasová *Setkání s operetou*, či různé silvestrovské pořady. Jeho nejmilejší rolí však byl Davy Bloom v Piskáčkově *Tulákově*. Touto postavou se také rozloučil s ostravským publikem. Říkal o ní, že mají hodně společného. (kp)

V titulní roli Piskáčkova TULÁKA (1976)
Foto František Krasl

Štěpánka Ranošová (Kačenka)
v inscenaci JIRÍKOVÉ VIDĚNÍ
(1953, Městské divadlo mladých)
Foto archiv

ŠTĚPÁNKA RANOŠOVÁ

Jak je důležité mít pamětníka

Historie jakéhokoli oboru lidské činnosti na jedné straně přináší nikdy nekončící přísun informací, zajímavých souvislostí, nečekaných odhalení, ale zároveň paralelně se rozrůstající koberce bílých míst v podobě chybějících údajů. Případně údajů nepřesných, částečných, či dokonce mylných. A bohužel ani divadelní dějiny nezůstávají frustrujícího fenoménu marného badatelského tápání ušetřeny. Právě naopak. Dnes už je těžko uvěřit, že k řadě i ne tak letitých inscenací chybí v archívech programy, plakáty či fotografie nebo se do dnešních dnů zachovaly jen některé z těchto položek, které právě bez souhry dalších „klíčů“ nejsou zdárně rozšifrovatelné. Divadelní historik tak třeba disponuje snímky, u nichž ale netuší, koho zpodobňují a v jaké roli. Srovnává s dalšími fotografiemi, dumá, radí se s kolegy, papírovou fotku zpracuje elektronicky, tu pak zvětšuje, zesvětluje, zaostřuje, ale stále neví. Zobrazení představitelů dramatických

úloh jsou mnohdy tak namaskováni, že nelze s jistotou určit nic, natož jejich totožnost. Historikovu zmatku může učinit přítrž pouze jediný hrdina – pamětník.

Někdo, kdo inscenaci viděl, pamatuje si její detaily, nebo se na ní dokonce podílel. V tu chvíli se z hrdiny stává superhrdina, který díky své stále funkční paměti zabodne zářivý kužel objasňujícího světla do skličující tmy badatelovy nejistoty. A bílé místo se zabarví a ožije tepem dávných dějů. Obzvlášť radostná jsou tato „osvětlení“ v případech, kdy se jedná o inscenace staré více než 70 let. U takto letitých jevištních děl dochází k absurdním situacím, kdy dnes devadesátiletý pamětník nazná, že je příliš mladý, protože tohle „ještě“ nepamatuje. Nejstarší pamětníci v plném smyslu toho slova, kteří tedy nejen zažili, ale skutečně si i pamatují, jsou tak považováni za osoby se statutem VIP. Když si uvědomíme, že některé dílčí informace dnes jako jediní na světě vědí už jen oni, je to naprosto fascinující poznatek. A jejich paměť tak nadále zůstává nenahraditelným fenoménem, který nepřekoná ani sebedokonalejší umělá inteligence, jež může operovat jen s daty, které do její paměti vloží člověk. Dlouhověcí lidé tak i přes veškerý technický pokrok zůstávají nevyčísitelně cennými studnicemi informací a jejich paměť křehkým, ale o to vzácnějším pokladem.

K čemu to ještě dnes potřebují vědět?

V současnosti se postavení nejstarší ostravské divadelní pamětnice těší herečka a zakládající členka Divadla Petra Bezruče **Štěpánka Ranošová**. Určitě ji ve 40. letech minulého století nenapadlo, když se svými vrstevníky budovali zárodek nové profesionální scény v podobě uměleckého uskupení Kytice, že po osmdesáti letech bude pomáhat s identifikací svých uměleckých soupeřů na starých, zaprášených, nicméně dnes už raritních fotografiích. A když ji zlobí, že někoho na snímcích nemůže poznat, na oko se svým hlubokým hlasem rozčiluje – k čemu to ještě dnes potřebují vědět!

A já jsem pořád tady

Štěpánka Ranošová ve svých nejranějších divadelních začátcích krátce dělala nápoředu, než ji kterýsi z kolegů vyzval, aby si to zkusila také na jevišti. Stalo se a na dalších 54 let z divadelních prken nesestoupila. Hrál role titulní, střední i úplně malé, hvězdně zářila i, jak se v divadle říká, „sloužila“. A jak vzpomínají její kolegové, vždy s pokorou a skromností, se kterou se ostatně i dnes, trochu stydlivě, dívá na fotografiích sama na sebe. Obličej jí však vždy zjihne láskyplným výrazem, když na některém ze snímků objeví tvář svého manžela a hereckého kolegy Milana Koutného nebo se neubrání až dětské radosti při pohledu na dávné kolegy a kamarády, jako byli Nina Divišková, Milada Albínová, Jiřina Třebická nebo Luděk Eliáš. „*Všichni už odešli a já jsem pořád tady*,“ říkává a v jejím hlase zazní tón posmutnělého údivu nad tímto poněkud osamělým privilegiem.

S divadlem v dobrém i ve zlém

S Kyticí, později Divadlem mladých, ještě později Městským divadlem mladých a nakonec s Divadlem Petra Bezruče šla přes čtyřicet let a zažila řadu významných epoch této scény. Zakusila naprosté začátky, kdy coby mladí nadšenci dělali divadlo zadarmo a živilo je – k jejich tehdejšímu nadšení shovívaví – rodiče, postupnou profesionalizaci, během níž v souboru vypomáhali loutkoherci či kolegové z tzv. velkého divadla a režírovala například i „královna ostravského jeviště“ Táňa Hodanová. Zažila provizorní hraní po závodních klubech během rekonstrukce původního působiště divadla v Katolickém domě i boom, kdy v sezóně 1959/1960 přišel do divadla absolventský ročník DAMU vedený režiséry Janem Kačerem a Evženem Němcem a započala se tak jedna z jeho nejvýznamnějších etap. S divadlem se v květnu 1961 přestěhovala do tehdy nově postaveného Domu kultury pracujících Ostravy, prošla érou herce, režiséra a dramatika Saši Lichého i grotesknem prodchnutými 70. a 80. lety v režii Pavla Palouše a Josefa Janíka. S Divadlem Petra Bezruče se rozloučila na konci 80. let, kdy se odebrala do důchodu.

Byla mnohem lepší než já

Štěpánku Ranošovou během kariéry potkaly velké herecké úkoly z oblasti moderní dramatiky, jako jsou Stella v *Tramvaji do stanice Touha* (1960), Matka Kuráž (1961), Doktorka von Zahnd v Dürrenmattových *Fyzicích* (1963), Lady Torrancová v *Sestupu Orfeově* (1966), vdova Gurmyžská v Ostrovského *Lese* (1969) nebo Paní Dulská v *Morálce paní Dulské* (1971). V roli Doktorky von Zahnd alternovala se svou kamarádkou, rovněž dlouholetou členkou DPB Radvanou Havelkovou a obdivně dnes říká, že její kolegyně byla v této roli mnohem lepší než ona. Velice často hrála role vesnických žen všech věků v zásadních titulech české klasiky, jako byly Hanička v *Lucerně* (1951), Kačenka v *Jiříkově vidění* (1953), Dorotka a Rosava ve *Strakonickém dudákovi* (1955 a 1981), Jahelková ve *Tvrdohlavé ženě* (1959, 1978), Lízalka v *Maryše* (1966), Marijána Plajznerová v *Dalskabátech* (1971) či Kostelníčka v *Jenůfě* (1975).

Třikrát v NDM

Na sklonku minulého století se opět vrátila na divadelní prkna, tentokrát ovšem do „konkurenčního podniku“, tedy do činohry NDM. Nejprve hostovala v roli mlynářovy Babičky v *Lucerně* (1998), jejíž inscenaci tvůrci pojali poněkud netradičně, v duchu prvorepublikových filmů. Štěpánka Ranošová sice chvílemi s úsměvem kroutila hlavou nad tím, co to „mladí“ s Jiráskem provádějí, na všechny požadavky inscenátorů ale

přistoupila a zasluženě pak sklízela přízeň publika, které smíchem oceňovalo její komickou všudybylskou Babičku, vynikající drobnou postavou, ale nadměru intenzivní neutuchající energií a znělým hlubokým altem. Následovala inscenace *Láska a magie v maminčině kuchyni* (1999) a svou dlouhou divadelní kariéru nadobro uzavřela rolí chůvy Anfisy ve *Třech sestřích* (2001).

Velkou kapitolou hereckého života Štěpánky Ranošové byla televizní a filmová práce. Mnohé seriály jako *Dispečer* (1971); *Kamenný řád* (1975); *Bez ženské a bez tabáku* (1980) či *Stavy rachotí* (1983), v nichž často ztvárnila role silných a nekompromisních žen, se opakovaně vysílají dodnes a těší se přízni staršího publika. Zajímavým, i když dobou svého vzniku silně ovlivněným počinem byl film *Město mé naděje* (1978), který v a o Ostravě natočil Jan Kačer během svého druhého ostravského období, kdy působil v činohře SDO.

Stále žije divadlem

Spojení s divadelním světem Štěpánka Ranošová ale udržuje do dnešních dnů. Těší ji pravidelný přísun divadelních tiskovin, občasné návštěvy bývalých kolegů a také možnost pomáhat Ostravskému divadelnímu archivu s identifikací historických dokumentů z dávných časů ostravské Thálie. V září navštívila Divadlo Jiřího Myrona, kde mj. zhlédla výstavu portrétů Táni Hodanové, kterou pamatuje nejen coby divačka, ale také jako jevištní kolegyně. A když se pak v zákulisí náhodně potkala s Markem Holým, který aktuálně hostuje v muzikálu *Oliver!*, uznale jej pochválila za práci v dabingu i v televizi, kterou sleduje. Je to už dvacet let, co se spolu coby Anfisa a Fedotík potkávali na jevišti Divadla Antonína Dvořáka ve *Třech sestřích*. Ale co jsou dvě desítky let proti tomu, že 14. října 2023 Štěpánka Ranošová slaví úctyhodné 97. narozeniny. Tak jak říkají sousedé Poláci – sto lat! (at)

OTAKAR SCHINDLER

Poutník, co si s sebou
vozí svůj svět

(3. 12. 1923 Stará Plesná – 22. 10. 1998 Berlín)

PŘED
100
LETY

Kouzlo
jevištní
výpravy

„Jeho pracovna byla plná ‚pokladů‘: plochých krabic plných něčeho, co by se snad dalo nazvat – poetické smetí. V jedné byly staré hodinové ručičky, korálky, knoflíky, mušličky, úlomky ornamentů ze dřeva či kovu, plíšky roztočivých tvarů a lesků. V jiném zas kousky látek, starých krajků, lemů, výšivek a šňůrek a v dalších papíry a papírky, papírové ozdůbky, barevné, jemné, hrubé či průsvitné; a to všechno dohromady – i když skoro obyčejné a skoro omšelé – jsou ingredience pro čarodějný recept, podle kterého lze tomu, kdo jím vládne, vytvářet kouzelné plastické obrázky oděvů a prostředí, v nichž budou ožít a jednat zázračné postavičky.“

Časopis Scéna, č. 7, 1976

Od loutek ke Kytici

První kresby skicoval malý Otakar ve školním kabinetě svého tatínka,

v prostředí plném neobvyklých podnětů, školních pomůcek, vycpaných zvířat a motýlů na špendlíku. V každé volné chvíli vyráběl pro ostatní děti porcelánové loutky, jako dekorace posloužily květy zapíchané do mechu a pro výrobu kulís si vystačil s obyčejnou lepenkou. První „divadelní krůčky“ tak uskutečnil ve své rodné vesnici v blízkosti obecního domu, ale ten skutečný divadelní svět na něj čekal až po válce. Tehdy se spojily učitelské geny, obdiv k loutkám i výtvarný talent a společně s dalšími nadšenci se rozhodl založit divadlo pro děti a mládež Kytice.

Pro první inscenaci souboru připravil společně s režisérem a dramatikem Oldřichem Daňkem recitační pásmo z české poezie s názvem *Chléb s ocelí* (1945), a než nastoupil ke studiu u profesora Emila Filly v Praze, podepsal se ještě coby „amatér“ pod rovnou desítku inscenací. Přesto si zpočátku s divadlem tak trochu nevěděl rady a sám

si to uvědomoval. „Vrátil jsem se z Prahy jako vystudovaný malíř a zase jsem skončil u divadla, ale o kulísách jsem toho moc nevěděl,“ vzpomínal Otakar Schindler. „Pořád jsem dělal obrazy pozadí, ne prostor pro hraní.“ Získanými zkušenostmi a spoluprací s mnoha režiséřskými osobnostmi se ale posouval ke stále modernější a divadelně důmyslnější scénografii. Dvacet let byl nakonec nepostradatelným scénografem ostravských divadel, včetně Loutkového divadla a Komorní scény SDO. Od roku 1945 až do své smrti vytvořil jevištní výpravy a kostýmní návrhy ke 424 inscenacím pro divadla sedmi zemí světa ve spolupráci s šedesáti režiséři. Jeden z nich ale sehrál prim.

Náčelník přes bolševiky, stařec dobrák...

... tak mu s humorem přezdíval o třináct let mladší Jan Kačer, když tehdy s celým

Návrh scény k činohře HLUCNÁ SAMOTA (1984, SDO – Komorní scéna)

ročníkem absolventů pražské DAMU nastoupil k Bezručům. Bylo to roku 1959 a setkání to bylo osudové. Stal se součástí šťastné umělecké konstelace, která dala tomuto divadlu v 60. letech vyniknout jako nejvýraznějšímu kulturnímu fenoménu Ostravska. Kačer už měl svého dvorního scénografa v Luboši Hružovi, ale jakési zvláštní porozumění se Schindlerem se záhy proměnilo nejen v neobyčejnou a častou kolegiální souhru na jevišti, ale i v celoživotní přátelství.

Společné úspěchy završilo Schindlerovo jmenování šéfem výpravy, a to v roce 1963, kdy Kačer Ostravu opouštěl. Když se pak o jedenáct let později rozhodl opustit angažmá i Schindler a dát své umění všanc dalšímu divadelnímu výzvam, ředitel Ladislav Knížátko si tehdy v dopise postesk: „Nezbývá mi, než konstatovat, že Váš odchod bude pro nás znamenat citelné oslabení scénografického úseku. Vaše dlouhodobá aktivní spolupráce při vytváření profilu Divadla Petra Bezruče se v tomto směru projevila opravdu výjimečným způsobem, takže nahradit vzniklou mezeru nebude snadné. Důvody, které Vás k tomuto kroku vedou, jsou, bohužel, osobního charakteru a nezbývá mi, než je respektovat.“

Jako bytostný Ostravák se ale Otakar Schindler Ostravě nevzdálil ani poté,

co jej příležitosti umělecké svobody zavály do různých koutů republiky. Dosvědčují to desítky dalších ostravských inscenací vznikajících dokonce i v době, kdy se Divadlo Petra Bezruče i Loutkové divadlo stalo z rozhodnutí Krajského národního výboru součástí tehdejšího Státního divadla v Ostravě. Především spolupráce s režisérem Janem Kačerem naplno pokračovala. Během Kačerova druhého ostravského angažmá v letech 1976–1986 suverénně navázali tam, kde se jejich cesty roku 1963 rozešly. Měli mnoho společného. Oba byli po srpnových událostech roku 1968 považováni za „nepřítele republiky“, oba byli za totalitního režimu věčnými cestovateli po českých scénách, trpěnými, ale z politických důvodů nedoporučovanými. Oba našli v ostravských divadelních vodách útočiště, oba zde tvořili legendární etapu ostravského divadla. Kačerovy realistické stylizace plné metafor a nevyřčených tajemství působivě dokreslovala Schindlerova převážně barevná, surrealistická scénická koláž, která měla diváka v prvé řadě probudit z otupělosti způsobené ponurou šedivostí města a stereotypu doby. Jan Kačer i tehdy hostující Otakar Schindler sice měli od vedení ostravského divadla značnou

Návrh scény k činohře IFIGENIE V AULIDÉ (1982, SDO – Komorní scéna)

svobodu, ale stále toužili po trvalé práci v Praze, kde měli své rodiny. Na rozdíl od Kačera se Schindlerovi poštěstilo. Stal se výtvarníkem a šéfem výpravy v pražském Realistickém divadle, a to až do „posametových“ dnů.

Divadlo mezi snem a skutečností

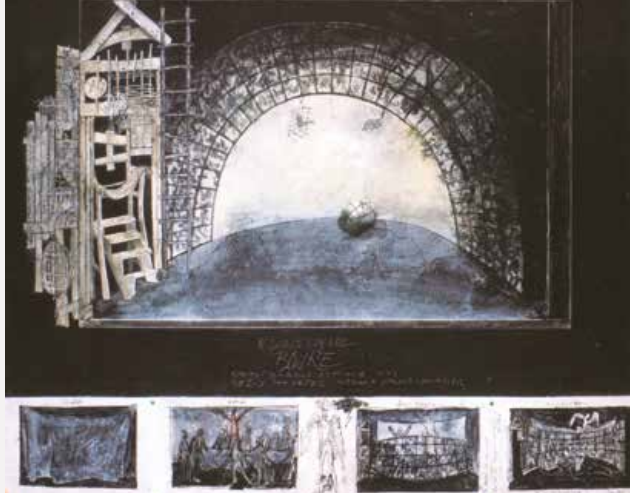
Jeho tvorba nikdy nebyla náhodná. S naprostou odpovědností, bystrým divadelním vtipem a s důsledností i pro nejzanedbatelnější drobnosti tvořil tak, aby nikdy nic nechybělo a nic nepřebývalo. Každý z jeho návrhů byl do posledního detailu osobní. I do té zdánlivě nejpostradatelnější z postav se dokázal s vehemencí vcítit, jen aby poznal, v čem žije, co ji utváří a za jakými sny míří. Takové hledačství ale nebylo tápáním, jeho nalézání bylo vždy objevné.

„Smutky proměňoval v úsměv, sny ve skutečnost. Byl neuvěřitelně pilný. Na každý nový úkol se vrhal s očekáváním zázraku. Byl v něm divadelní architekt i nadaný, skvěle školený malíř, vzdělaný a zkušený člověk i zcela novinkám otevřený neznalec. Malováním myslel, divadlem se bavil a tvořil ho jako nový svět. Vytvořil neuvěřitelné množství skvělých výprav. Pro divadélka malinká, až nepatrná po scéně největší.“ (Jan Kačer) (to)

Návrhy kostýmů k opeře AIDA (1972, SDO)

Návrh scény k činohře BOUŘE (1981, SDO)

Návrh scény k činohře RACEK (1975, DPB)

Návrh scény k činohře RICHARD II. (1984, SDO)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

XXIII. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ

GUARNERI TRIO PRAGUE:

Struny v barvách

Čeněk Pavlík (housle),
Marek Jerie (violoncello),
Ivan Klánský (klavír)

9. listopadu v 19 hodin ve slavnostním
sále Divadla Jiřího Myrona

Guarneri Trio

Cyklus komorních koncertů pokračuje dalším koncertem, a to se světovým souborem – Guarneri triem Prague, které hraje již 37 let v původním obsazení: Čeněk Pavlík – housle, Marek Jerie – violoncello a Ivan Klánský – klavír.

Čeněk Pavlík patří k nejvýznamnějším sólistům současné české houslové generace. Je vítězem mezinárodních soutěží

v Praze a Londýně, věnuje se výhradně koncertní činnosti.

Marek Jerie patří k předním cellistům své generace. Působí jako profesor na Vysoké hudební škole v Lucernu, kde vyučuje obor hra na violoncello a komorní hudbu. Svým studentům se věnuje s mimořádným nasazením.

Ivan Klánský patří mezi českými klavíristy k nejvýraznějším osobnostem. Je profesorem na Akademii múzických umění v Praze a na Vysoké hudební škole v Lucernu a na obou institutech vede koncertní třídu.

DUO VRÁMOL: Dějiny hudby v kostce

Tomáš Vrána (klavír),
Andrzej Molin (klavír)

12. prosince v 19 hodin ve slavnostním
sále Divadla Jiřího Myrona

Klavírní duo Tomáš Vrána a Andrzej Molin vzniklo náhodou. Seznámili se v 1. ročníku hudebního gymnázia v Ostravě (gymnázium existovalo v rámci Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia v Ostravě v letech 2007–2016). A jak bylo na klavírním oddělení zvykem,

cvičili oba v jedné třídě na dva klavíry, každý své skladby. Jednoho z nich napadlo, že by mohl toho druhého improvizálně doprovodit na druhý klavír ve skladbě, která byla určena ovšem pro jeden klavír. Popřípadě mu na druhý klavír odpovědět či doplnit jeho hudební myšlenku. A tak začala jejich klavírní spolupráce. Vytvořili koncertní představení, které posluchače „poučuje“ o hudbě. Zvolili téma Dějiny hudby. Vybrali fakta o různých hudebních obdobích, skladatelích, perličky z jejich životů a jejich nejznámější skladby. Premiéra se konala 28. září 2011 v Národním domě v polském Těšíně a od té doby má tento pořad za sebou desítky repríz. Večer bude natáčet TV Noe. (hf)

Zajímá tě kultura a vše okolo ní?

Chceš chodit **do divadla, na koncert, do galerie** s partou lidí za fajn ceny?

Toužíš vidět „**pod pokličku**“ a zjistit, jak funguje zákulisí a jací jsou umělci?

Mladý divák vytváří komunitu lidí, kteří **♥ kulturu a vše okolo ní.**

Přidej se k nám!

mladydivak.cz

ÚVODNÍ SLOVO KURÁTORA VÝSTAVY

ONDŘEJ TKAČÍK: SYSTÉMY

15. listopadu 2023 – 16. ledna 2024

v Galerii současné malby v Divadle
Antonína Dvořáka

Vernisáž 15. listopadu 2023 v 17 hodin

Novinář a spisovatel Jan Němec v recenzi na knihu *Společnost úzkosti* uveřejněné v časopise Respekt odkazuje na myšlenky současného německého sociologa Hartmuta Rosy. Ten současné společenské procesy a dynamické posuny charakterizuje souslovím: „zběsilá strnulost“. Čas a spolu s ním i život podle Rosy na všech úrovních nebývale zrychlují, přesto nás ale nedokáží ničím naplnit. Naopak – vyprazdňují nás. Čím rychleji se společnost vyvíjí a proměňuje, tím méně je zároveň schopna změny a novinky reflektovat a kulturně integrovat. „*Přeslapuje na místě ve starých narrativech, aniž by byla s to rozvinout nové.*“ Právě proto v lidech vzrůstá úzkost.

Cyklus obrazů, jehož sedmidílnou ochutnávku připravil Ondřej Tkačík pro Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě, nazval lapidárně: *Systémy*. S ohledem na to, čím se v těchto svých plátnech větších rozměrů zabývá, se zdá, že je téměř kongeniálně analogický k úvahám výše zmíněného německého sociologa. Pokud budeme chtít „systém“ nějak definovat, mohli bychom ho popsat jako kognitivní model reálného světa reprezentovaný rozličnými znakovými systémy. Mezi ty můžeme určitě zařadit (exaktní vědci by jistě protestovali) i umění v jeho nejrůznějších podobách. I jeho prostřednictvím v něm lze více než dobře a s využitím nejrůznějších způsobů, malbu nevyjímaje, tematizovat strnulost, zběsilost, a především také úzkosti současného světa. Pevné, vysoce sofistikované organizované systémy-společenství, které jsou na Tkačkových obrazech symbolicky zastoupeny např. mraveništem nebo pravidelnými šestiúhelníkovými buňkami včelí plástve, jsou vždy plné organizace, uspořádání a pohybu. Zároveň jsou ale vždy přítomny prvky jakési hektické aktivity plné srážek, vyhybání, klíčování, narůstání, ale i více či méně zřetelného rozpadu. Kontrastem zdánlivě strnulé neměnnosti a drobného chaotického počínání symbolizovaného expresivním malířským rukopisem jako by přímo vystihoval výše uvedené.

Propojení mezi malbou a myšlenkovým světem společenských věd (filozofie, sociologie i psychologie) není u Ondřeje Tkačíka náhodné. Umělec, který v roce 2010 absolvoval pražskou Akademii výtvarných umění v ateliéru prof. Jiřího Sopka, rodák z Ostravy a v současnosti

MRAVENIŠTĚ, akryl, plátno, 240 x 200 cm, 2021

jeden z neaktivnějších členů hlučínské kulturní scény malbou žije a v ní a skrze ni skutečně přemýšlí o tématech prolínajících se našimi životy. Zůstává přitom záměrně věrný samotné podstatě malby. Není proto ani ilustrativní, ani nerozvíjí jednoduchou narativní linku, ale dominantně akcentuje barevnost v jejich široce založených senzuálních hodnotách. Přichází přitom s pozoruhodnými koloristickými momenty, ale i s vtipnými detaily a odkazy. Rád a často maluje v tematických cyklech (např. *Jeskyně, Úly, Krocani*). Někdy se i v těchto cyklech jedná o samostatné a autonomní malířské úvahy, jindy zas na sebe jednotlivé obrazy doslova logicky i fyzicky navazují. Konceptuálním seriálním zacyklením, které je někdy záměrně doslovné (např. cyklus *Prizma*) a jindy se spíše skrývá v pozadí jednotlivých pláten, možná podvědomě konstruuje hermeneutický kruh, v němž se linearita jeho malířského vnímání a uvažování proměňuje v kruh poznání plynoucí od předporozumění přes korekci až k odhalení smyslu jako počátku dalšího hledání.

Martin Mikolášek

MIKULÁŠSKÉ ODPOLEDNE 4. prosince v 17 hodin ve slavnostním sále DJM

Srdečně zveme na Mikulášské odpoledne, které se bude konat v Divadle Jiřího Myrona. Za dětmi přijde Mikuláš, anděl i čert, aby s nimi strávili hezký čas a také jim donesli dárečky. Rezervujte si místo pro své děti, kapacita je omezená! Prodej vstupenek bude zahájen 20. listopadu na webu NDM.

Spolupráce Ateliéru NDM s časopisem RAKETA

Znáte RAKETU – „časopis pro děti chytrých rodičů“? Neznáte-li, rozhodně vám doporučujeme ho objevit. Je určený dětem od 6 do 12 let, neruší vás v něm žádné reklamy, děti se s ním vyřádí a zároveň vzdělají. Raketu vydává nakladatelství Labyrint, které pravidelně připravuje i **RAKETU mini**. Je to sešit ve formátu A5 a každé vydání je plné informací a her na vybraná témata. V minulosti se mini věnovala například finanční gramotnosti, umělé inteligenci, japonské kultuře či (ne) bezpečnosti na internetu. Některá její čísla byla určena nejmenším dětem, jiná přímo rodičům. V září 2023 pak vyšlo číslo nejčerstvější, které je celé věnované divadlu – a Ateliér NDM se podílel na jeho vzniku! Podtitul téhle Rakety mini je **MALÝ DIVÁK**. Děti se hrou formou dozvědí vše, co je před návštěvou divadla (ale i dalších kulturních institucí) potřeba vědět: jak

se společensky chovat a proč, k čemu všemu je dobrá vstupenka, jaké jsou druhy divadla a mnoho dalšího. Kromě užitečných informací obsahuje sešit i spoustu úkolů a her (bludiště, osmisměrka), je tedy ideálním prostředkem ke společnému čtení dětí s rodiči. Až pak dostanete chuť jít společně do divadla, můžete si vybrat některou z rodinných inscenací, které NDM nabízí (třeba *O líné babičce* v Divadle „12“ – na téhle inscenaci také Ateliér spolupracoval, v tomto případě s činoherním souborem NDM).

A zkrátka nepřijdou ani školy. Témata z **MALÉHO DIVÁKA** využijeme i při tvorbě workshopu na téma „jdeme do divadla“, který bude možné si objednat před společnou návštěvou školního představení. Workshop bude určen žákům 1. stupně základních škol i šikovným předškolákům ze škol mateřských.

Všechna čísla časopisu RAKETA i RAKETA mini jsou k dostání v e-shopu nakladatelství Labyrint (labyrintshop.cz),

najdete je i v dobrých knihkupectvích a divadelní číslo RAKETA mini: **MALÝ DIVÁK** si můžete koupit i v NDM.

(dj)

Divadelní projekt o uměleckém aktivismu mladých čeká závěrečný festival v lublaňském divadle Glej

V projektu *Future=NOW! A Youth Manifesto* jsme spolupracovali s mladou generací na hledání průsečíků umění a aktivismu ve vztahu k současným tématům, která zásadním způsobem ovlivní podobu jejich života v blízké budoucnosti,

a jsou tak logicky středobodem jejich zájmu (gender, environmentální krize, inkluze).

Prostřednictvím aktivismu a performativního umění jsme se pokusili redefinovat prostor pro diskusi, zapojit publikum do akce ve veřejném prostoru a podnítit mladé diváky i umělce k participaci.

Součástí projektu byly jak lokální, tak mezinárodní divadelní produkce, konference a festivaly. Na závěrečném festivalu (11.–12. listopadu 2023) ve slovinském diva-

dle Glej budou prezentovány nejen výstupy mezinárodních (českých, nizozemských a slovinských) koprodukcí: audioplay pod vedením holandského scenáristy Ischy Den Blankena a performance pod vedením režiséra Jakuba Čermáka, ale také digitální guide book – virtuální metodika projektu a také dokumentární film.

(ts)

Projekt Future=Now! A Youth Manifesto byl financován Evropskou komisí v programu Kreativní Evropa, kultura.

Foto Martin Kusyn

POETICKÉ KAVÁRNY v listopadu a prosinci

Na kavárenské povaleče a milovníky mluveného slova myslíme i v podzimně-zimních měsících, kdy je návštěva útulné kavárny doslova nezbytností.

V listopadu se s námi můžete přijít příjemně bát při poslechu strašidelných, hororových a halloweenských textů, které chystáme do Dušičkové poetické kavárny.

V době adventu je třeba se vánočně naladit. Tentokrát budete mít příležitost

hned dvakrát. Betlémskou kavárnu uvedeme 4. prosince tradičně v kavárně Národní dům. Ti, kdo ji nestihnou (anebo ti, kterým se bude tak líbit, že ji budou chtít navštívit ještě jednou), mají příležitost ještě 18. prosince. Tentokrát ale změníme působiště a přesuneme se do neméně útulné kavárny, jež je součástí divadelního Studia G.

Poetická kavárna: DušičkováÁÁÁÁ

V pondělí 13. listopadu v 18 hodin v kavárně Národní dům

Poetická kavárna: Do Betléma

V pondělí 4. prosince v 18 hodin v kavárně Národní dům
V pondělí 18. prosince v 18 hodin v kavárně Studia G (Cafe&bar G., Chelčického 8)

Vstupenky v ceně 100 Kč zakoupíte v pokladně DJM nebo on-line na www.ndm.cz v záložce Ateliér / Poetická kavárna

(dj)

Poetické kavárny jsou financovány z rozpočtu Moravskoslezského kraje, statutárního města Ostrava a městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

Noc divadel tentokrát v tunelu pro kamiony 18. listopadu 2023

Program letošního evropského divadelního svátku jsme umístili do opravdu netradičního prostoru – části budovy umělecko-dekoračních dílen NDM: do tunelu, ve kterém parkují kamiony! A jelikož je téma letošního ročníku *Hoří!*, budou se zde odehrávat rozličné divadelní i jiné zábavné akce a aktivity s tímto tématem spojené.

Návštěvníky Noci divadel čekají divadelní premiéry (tři obsazení – tři premiéry) projektu *Resistance!* Dvanáct mladých lidí pod vedením profesionálních mentorů (umělce, divadelní lektorky a historika) vytvořilo autorskou inscenaci na téma činu sebeupálení Jana Palacha a dobového kontextu... Součástí každé premiéry bude krátký aktivizační úvod a diskuze po představení.

Později vás přeneseme do poetické i legrační atmosféry hasičské zábavy: kromě originální hudby z inscenace NDM *Hoří, má panenko!* si návštěvníci mohou užít také

úryvky textů vztahujících se k této inscenaci v podání herců činohry. A čeká vás i tombola! Co v ní bude? To zatím nevíme. Zajistí ji umělci NDM!

Máme pro vás připravený také off program před dílnami: oheň a opékání buřtů, stánek klubu Mladý divák, zeď nářků a další občerstvení...

PROGRAM v tunelu:

18.00, 19.00, 20.00
premiéry projektu *Resistance!* a diskuze

21.00–22.30
Hasičská poetická zábava s tombolou

PROGRAM před dílnami:

- 18.00–22.00
- oheň a opékání špekáčků
 - klub Mladý divák (možnost zapsat se do klubu, potkat se s koordinátorkami i umělci a zjistit, jak klub funguje)
 - „zeď nářků“: Co hoří???
 - občerstvení

Prostor, ve kterém se bude hlavní program Noci divadel odehrávat, má omezenou

kapacitu, na **Hasičskou poetickou zábavu** je nutné si rezervovat místo. (Pomocí on-line formuláře zde: bit.ly/hasiczkazabava či prostřednictvím e-mailu: nocdivadel23@atelier-ndm.cz)

(ts)

Projekt Resistance! je financován s podporou Evropské komise v Programu CERV: Občané, rovnost, práva, hodnoty.

Foto Martin Kusyn

 Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

 Ateliér NDM je na Instagramu:
[atelier.ndm](https://www.instagram.com/atelier.ndm)

 Spolufinancováno
Evropskou unií

 Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

 MINISTERSTVO
KULTURY

 Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

TOMÁŠ SAVKA MÁ DRUHOU CENU THÁLIE!

Michaela Horká, Tomáš Savka,
ředitel NDM Jiří Nekvasil a Francesco Fasano
Foto Kristýna Junková

Tomáš Savka na konci září převzal v pražském Národním divadle svou druhou Cenu Thálie za mimořádný jevištní výkon – tentokrát za roli Maxe Bialystocka v muzikálu *Mela Brookse a Thomase Meehana Producenti* v režii Gabriely Petrákové a hudebním nastudování Jakuba Žídky. Porota divadelních cen přihlédla také k jeho výkonu v kabaretu *Jonáš a tingl-tangl*, kde ztvárnil Jonáše – Jiřího Suchého (režie Jiří Nekvasil).

Obě Thálie má přitom Tomáš Savka za role v našich ostravských muzikálech. „První Thálii dostal za vůbec první roli, kterou u nás hrál – za vypravěče Che v muzikálu *Evita* od Andrewa Lloyd Webbera a Tima Rice. Premiéra byla v březnu 2014, cenu převzal v roce 2015. Druhou Cenou Thálie zúročil těch 10 let práce u nás, profesionálně velmi vyzrál,“ komentoval ředitel Národního divadla moravskoslezského Jiří Nekvasil.

„Max Bialystock pro mě znamená hodně. Jsem v určitém věku, kdy jsem si mohl zazpívat spoustu krásných rolí – malých i velkých. Role Maxe v *Producentech* je mému charakteru blízka, řekl jsem si, že bych ji prostě měl zkusit, a udělám maximum pro to, aby se to povedlo,“ říkal

Tomáš Savka před premiérou v říjnu 2022. A povedlo se na jedničku – v Národním divadle po schodech k Thálii vystoupal právě on! „Já jsem furt dojatý, mockrát děkuju Herecké asociaci! Měl jsem krásnou sezónu, dostal jsem do vínku dvě nádherné role, jednou z nich je taky *Jonáš v představení* Jonáš a tingl-tangl a tu sezónu jsem si opravdu užil. Děkuju všem svým kolegům, bez kterých bych tady samozřejmě nemohl stát – je to

i vaše cena. Děkuju Národnímu divadlu moravskoslezskému do Ostravy, protože jsem tam deset let,“ děkoval na jevišti zlaté kapličky.

Ačkoli hraje i v dalších muzikálech v Česku, koncertuje a je sólistou několika prestižních hudebních těles, jsou naše ostravská jeviště pro Savkovo divadelní působení stěžejní a NDM je jeho domovskou scénou. Z poslední doby připomeňme třeba roli spisovatele

Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v činohře získala letos kromě Stanislava Šárského také Daniela Kolářová
Foto Kristýna Junková

Michaela Zajmi byla nominována za roli Bubeníka (*CÍSAŘ ATLANTIDY* aneb *ODEPŘENÍ SMRTI*) a Paní Marty Rullové (*ROZBITÝ DŽBÁN*)
Foto Kristýna Junková

JONÁŠ A TINGL-TANGL – Jakub Židek (Jiří Šlitr), Tomáš Savka (Jiří Suchý)
Foto Martin Popelář

Jamieho v komorním muzikálu *Pět let zpět* (*The Last Five Years*) nebo dvojroli v díle *Květiny pro paní Harrisovou* – za oba muzikály byl na Cenu Thálie také nominován. Ostravští diváci jej viděli v muzikálech *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Sunset Boulevard*, *Kiss Me*, *Kate* (*Kačenko, pus!*), *Romeo*

a *Julie, poselství lásky*, *Kočky*, *Děj se co děj* (*Anything Goes*). Aktuálně hraje kromě *Producentů* a kabaretu *Jonáš a tingl-tangl* také ve *West Side Story*, rockové opeře *Jesus Christ Superstar* nebo muzikálu *Rebecca*.

Tomáš Savka se narodil v roce 1983 v Karlových Varech a v roce 2003 skončil

TANNHÄUSER – Jiří Hájek (Wolfram von Eschenbach), Martin Gurbaľ (Hermann), Maida Hundeling (Alžběta), sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

HORA – v popředí Shino Sakurado
Foto Serghei Gherciu

čtvrtý v televizní talentové soutěži Česko hledá SuperStar.

Cenu Thálie si letos z Prahy odvezl za celoživotní mistrovství v činohře také dlouholetý a dnes již emeritní člen činoherního souboru NDM Stanislav Šárský (více o něm na stranách 20 a 21). (swi)

NOMINACE NA CENU THÁLIE 2023 pro umělce NDM:

MICHAELA ZAJMI (Bubeník; Paní Marta Rullová) / *Císař Atlantidy* aneb *Odepření smrti*; *Rozbitý džbán*

MICHAELA HORKÁ (Paní Lovettová) / *Sweeney Todd: Dábelský lazebník z Fleet Street*

FRANCESCO FASANO (Dábel / Bob Cratchit) / *Louskáček – Vánoční koleda*

ŠIRŠÍ NOMINACE NA CENU THÁLIE 2023

pro umělce NDM:

MUZIKÁL:

Roman Harok (Franz Liebkind) / *Producenti*

Radek Melša (Leo Bloom) / *Producenti*

Jakub Židek (Jiří Šlitr) / *Jonáš a tingl-tangl*

OPERA:

Maida Hundeling (Venuše, Alžběta) / *Tannhäuser*

Jiří Hájek (Wolfram von Eschenbach) / *Tannhäuser*

BALET:

Shino Sakurado (sólo) / *Hora*

PRODUCENTI – Radek Melša (Leo Bloom), Roman Harok (Franz Liebkind), Tomáš Savka (Max Bialystock)
Foto Kristýna Junková

klia
květinové studio

Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

www.studioklia.cz

KAVÁRNA NÁRODNÍ DŮM

- ZÁKUSKY A DORTY by KOLBABA
- CHLEBÍČKY, CHLEBY A POMAZÁNKY VLASTNÍ VÝROBY
- CATERING NA MÍRU

REZERVACE STOLU A OBJEDNÁVKY
NA TELEFONU: **725 318 566**

PONDĚLÍ – ZAVŘENO
UTERÝ – PÁTEK 9–18

SOBOTA od 17.30 (pouze pro návštěvníky DJM v den představení)
NEDĚLE od 15.00 (pouze pro návštěvníky DJM v den představení)

INSTAGRAM: @KAVARNANARODNI
FACEBOOK: @KAVARNANARODNIDUMOSTRAVA
E-MAIL: kavarnanarodnidum@gmail.com
ADRESA: Čs. legií 148/14, Ostrava

INFORMUJEME VÁS

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

• PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí 9.00 – 17.00
úterý až pátek 8.00 – 17.00
sobota 9.00 – 12.00

tel.: **596 276 203**
596 276 242

e-mail: vstupenky@ndm.cz

objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189**
596 276 260

• PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí 9.00 – 13.00 13.30 – 17.00
úterý 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
středa 8.00 – 13.00 13.30 – 17.00
čtvrtek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
pátek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30

tel.: **596 276 202, 724 892 133**

e-mail: predplatne@ndm.cz

• e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO – nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz (zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)

• v prodejních sítích Colosseum Ticket a Ticketportal

• hodinu před začátkem představení v pokladně – v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420** – v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**

• na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži
v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné.
Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných
zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

**U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před
začátkem představení přímo ve večerních pokladnách v Divadle
Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.**

REDAKCE

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: **596 276 111**, e-mail: vstupenky@ndm.cz

Ředitel: Jiří Nekvasil

Správní ředitel: Vítězslav Raszka

Hudební ředitel opery: Marek Šedivý

Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek

Šéfka baletu: Lenka Dřímlová

Šéfka muzikálu: Gabriela Petraková

Šéf výpravy, scénograf: David Bazika

Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová

Tisková mluvčí a PR: Šárka Swiderová

Umělecko-provozní šéfka: Kateřina Svobodová

Manažerka mimořádných projektů: Petra Pířková

Adresa redakce: Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Pavel Bár, Tereza Cigánková, Marek David,
Lenka Dřímlová, Pavel Gejguš, Jana Holeňová, Halina Františáková,
Daniela Jirmanová, Martin Mikolášek, Tereza Osmančíková, Karolína Pečenková,
Petra Pířková, Michael Prostějovský, Barbora Skálová, Tereza Strmisková,
Šárka Swiderová, Alice Taussiková, Norbert Závodský

Program a repertoár: Milena Sladká

Technická spolupráce: Hana Marušáková

Grafická úprava: Václav Melecký

Redakční uzávěrka: 20. září 2023

Vychází: 23. října 2023

Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské

Tisk: CZECH NEWS CENTER, a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava
ISSN 2533-705X

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

SIGMA
EST. 1970

Kytary, které si zamilujete!

WWW.SIGMAGUITARS.CZ

Produkty značky Sigma Guitars žádejte u svých prodejců hudebních nástrojů!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – LISTOPAD 2023

4.	NABUCCO		18.30	O
5.	TANNHÄUSER	N	15.00	O
7.	ROZBITÝ DŽBÁN & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti	V.	18.30	O
8.	TANNHÄUSER	II.	18.00	O
9.	PRODANÁ NEVĚSTA	VII.	18.30	O
15.	MARIE ANTOINETTA		18.30	Č
16.	LABUTÍ JEZERO – premiéra	PP	18.30	B
18.	LABUTÍ JEZERO – druhá premiéra	MP	18.30	B
19.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	N	15.00	Č
21.	BALADA PRO BANDITU – Těšínské divadlo Český Těšín		18.30	Z
22.	LABUTÍ JEZERO	F	18.30	B
23.	DALIBOR	C	18.30	O
24.	NORA	IV.	18.30	Č
25.	LABUTÍ JEZERO	PS	18.30	B
26.	REVIZOR		16.00	Č
30.	MARIE ANTOINETTA – festival OST-RA-VAR		18.30	Č

8. 12. 2023 v 19 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

O LÁSCE A JINÝCH SWINGOVÝCH BĚSECH

Ondřej Havelka
a jeho Melody Makers

Však to znáte: láska má mnoho podob a stejně tak i písně o ní. Odjakživa se zpívá o lásce šťastné i nešťastné, naplněné i zhrzené, roztoužené i zklamané, sladké i hořké, o lásce ke všemu možnému – k ženě, muži, vlasti či jazzu. Ondřej Havelka se svými Melody Makers připravil z lásky k vám okouzující kolekci jazzových a swingových kusů, v nichž vášeň zazní v prudkých fičácích a něha v melancholických kantilénách. To vše v koncertní show s názvem *O lásce a jiných swingových běsech*.

PROGRAM – PROSINEC 2023

1.	NORA – festival OST-RA-VAR		18.30	Č
2.	PRODANÁ NEVĚSTA	PS2	18.30	O
3.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B
5.	TAJEMSTVÍ		18.30	O
6.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	II.	18.30	B
7.	MARIE ANTOINETTA		18.30	Č
8.	ONDŘEJ HAVELKA A JEHO MELODY MAKERS O LÁSCE A JINÝCH SWINGOVÝCH BĚSECH Ve spolupráci s D.A.M.B.	HOST	19.00	K
9.	REVIZOR		18.30	Č
12.	MARIE ANTOINETTA		18.30	Č
14.	ČERTOVA STĚNA – obnovená premiéra	PP	18.30	O
16.	ČERTOVA STĚNA – druhá premiéra	MP	18.30	O
17.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		16.00	Č
19.	PRODANÁ NEVĚSTA		18.30	O
20.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		18.30	B
21.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	C	18.30	B
22.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		18.30	B
25.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B
26.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		16.00	Č
27.	PRODANÁ NEVĚSTA		18.30	O
28.	REVIZOR		18.30	Č
29.	NABUCCO		18.30	O
30.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B
31.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B

Změna programu vyhrazena!

ON-LINE REZERVACE, NÁKUP VSTUPENEK I PŘEDPLATNÉHO NA WWW.NDM.CZ

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, ISIC a ITIC

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – LISTOPAD 2023

1.	MARNÁ LÁSKY SNAHA	F	18.30	Č
2.	HOŘÍ, MÁ PANENKO		18.30	Č
3.	OLIVER!	IV.	18.30	M
4.	MARNÁ LÁSKY SNAHA		18.30	Č
10.	OLIVER!	D	18.30	M
11.	BEZ ROUCHA – premiéra	PP	18.30	Č
12.	PRODUCENTI		16.00	M
14.	BEZ ROUCHA – první repríza	E	18.30	Č
16.	WEST SIDE STORY		18.30	M
17.	WEST SIDE STORY		16.00	M
18.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET		18.30	M
21.	OLIVER!	V.	18.30	M
22.	OLIVER!	II.	18.30	M
23.	BEZ ROUCHA	VII.	18.30	Č
25.	REBECCA		18.30	M
26.	REBECCA		16.00	M
28.	TESTOSTERON		18.30	Č
29.	MARNÁ LÁSKY SNAHA – festival OST-RA-VAR		18.30	Č
30.	PRODUCENTI	Z	18.30	M

MOJE ABO

- zvýhodnění **-30% z celkové částky**
- lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného
- zvolte si **počet představení, termíny, sedadla** i **počty vstupenek**
- zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**
- **MOJE ABO je přenosné**

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

www.ndm.cz

PROGRAM – PROSINEC 2023

1.	CARMEN		18.30	B
2.	BEZ ROUCHA – festival OST-RA-VAR		18.30	Č
3.	HOŘÍ, MÁ PANENKO	N	15.00	Č
5.	OLIVER!	E	18.30	M
6.	BEZ ROUCHA	F	18.30	Č
7.	OLIVER!	VII.	18.30	M
9.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		18.30	M
10.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		16.00	M
14.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET		18.30	M
15.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET		18.30	M
16.	BEZ ROUCHA	PS	18.30	Č
17.	REBECCA		15.00	M
19.	MARNÁ LÁSKY SNAHA	ČP	18.30	Č
20.	TESTOSTERON – derniéra		18.30	Č
21.	WEST SIDE STORY		18.30	M
22.	HOŘÍ, MÁ PANENKO		18.30	Č
25.	HOŘÍ, MÁ PANENKO		16.00	Č
26.	OLIVER!		16.00	M
27.	OLIVER!		18.30	M
28.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		18.30	M
29.	DONAHAI! (Hole dupy)		18.30	Č
30.	REBECCA		16.00	M
31.	PRODUCENTI		16.00	M

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál, HOST – hosté, K – koncert, Z – zadáno

Předplatitelské skupiny: E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP, MP, ČP, PS, PS2

DIVADLO PRO VÁS – newsletter

Budte s námi v kontaktu a nenechte si ujít informace z divadla: novinky, bonusy, speciální akce.

PROGRAM – LISTOPAD 2023

1.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
2.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
3.	TEROR	19.00	Č
4.	O ZAJÍČKOVI ZAPOMNÍČKOVI	17.00	M
5.	O ZAJÍČKOVI ZAPOMNÍČKOVI	16.00	M
7.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
8.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
11.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
17.	HORNICKÉ VDOVY – scénické čtení, hostování na Dole Michal FAJRONT!!!	19.00	Č
18.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
19.	TANEC NEVDĚČNIC	19.00	O
25.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
26.	TANEC NEVDĚČNIC	19.00	O
29.	INTERVIEW – světová premiéra	19.00	M

PROGRAM – PROSINEC 2023

1.	HORNICKÉ VDOVY – scénické čtení, hostování na Dole Michal – festival OST-RA-VAR	10.00	Č
2.	INTERVIEW	19.00	M
5.	TEROR	19.00	Č
6.	INTERVIEW	19.00	M
8.	O LÍNÉ BABIČCE	18.00	Č
10.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
12.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
13.	JONÁŠ A TINGL-TANGL – hostování v Beskydském divadle Nový Jičín	19.00	M
15.	TEROR	19.00	Č
16.	INTERVIEW	19.00	M
17.	TANEC NEVDĚČNIC	19.00	O
19.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
22.	INTERVIEW	19.00	M

SLAVNOSTNÍ SÁL EMANUELA BASTLA

PROGRAM – LISTOPAD 2023

9.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00	K
19.	DIDO A AENEAS	20.15	O
26.	DIDO A AENEAS	20.15	O

PROGRAM – PROSINEC 2023

12.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00	K
17.	DIDO A AENEAS	20.15	O

Změna programu vyhrazena!

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 105. SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*

- zvýhodnění 50% na rodinné vstupné (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit / uplatnit pouze na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

Více na www.ndm.cz

TANEČNÍ AKTUALITY

Speciální vydání 2023

TANEC A SLOVO

Objednávejte na www.tanecniaktuality.cz

PRÁVĚ VYŠLO

TANEC SLOVO

DANCE AND WORDS

MINISTERSTVO KULTURY

Státní fond kultury ČR

ČESKÁ CENTRA CZECH CENTRES

„Moderní KLASIKA“

Společné předplatné ostravských divadel

ABEND

6 představení
5 divadel
1 předplatné

v prodeji od 13. listopadu 2023
více na www.ndm.cz

„Klasická MODERNA“

Společné předplatné ostravských divadel

ABEND

6 představení
5 divadel
1 předplatné

v prodeji od 13. listopadu 2023
více na www.ndm.cz

mojeLékárna+

Máme vás rádi

...ve zdraví
i v nemoci

www.mojelekarna.cz

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

Na Vánoce darujte emoce, zážitek, radost

DARUJTE DIVADLO

- vstupenky
- dárkové vouchery
- divadelní balíčky
- drobné dárkové předměty

DIVADLO JDE ZA VÁMI

Zastavte se v našem prodejním
stánku a vyberte si vstupenky
za speciální vánoční ceny

10. prosince 2023 od 11 hodin
OC Avion Shopping Park

17. prosince 2023 od 11 hodin
Forum Nová Karolina

Foto Martin Kusyn

Vše najdete na www.ndm.cz nebo v pokladnách NDM